YIL: 5 SAYI: 64 MAYIS 2026 AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ

ÇAYDAÇIRA

CEMİL MERİÇ'in Elazığ'daki Yılları

19 MAYIS ATATÜRK'Ü ANMA

GENÇLİK VE SPOR BAYRAMI

Kutlu Olsun

AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ
ÇAYDAÇIRA

AYLIK KÜLTÜR-SANAT VE AKTÜEL DERGİ
YIL: 5 SAYI: 64
MAYIS 2026
İLK ÇIKIŞ TARİHİ: OCAK 2021

İMTİYAZ SAHİBİ ve
GENEL YAYIN YÖNETMENİ

YÜCEL ÇAKMAK
cakmakyucel@gmail.com

İSSN: 2980-1435

KATKIDA BULUNANLAR:
EKREM KATI (ELAZIĞ)
MURAT SEVİNÇ (İSTANBUL)
GÜRKAN ÖZENSOY (İSTANBUL)
BİLAL CİVELEK (İSTANBUL)
BEDRİ YÜCEL (ELAZIĞ)
OYA ORHAN (ELAZIĞ)
İLHAN KILIÇ (ALMANYA)
AYLA KOÇ (SİVAS)
AHMET TAHİR ERDEM (ANKARA)
İRFAN KARABULUT (İSTANBUL)
MUSTAFA DURĞUN (ELAZIĞ)
SELİM ŞENGÜL (ELAZIĞ)

YÜCEL ÇAKMAK

MERHABA

Kaleme aldığı eserleriyle Türk edebiyatı ve düşünce dünyasında önemli bir yere sahip olan yazar, çevirmen ve mütefekkir **Cemil Meriç**, Elazığ'da 3 yıllık zor bir dönem geçirdi.

Görme yetisi azalan ve 2 çocuğunu Elazığ'da yitiren **Cemil Meriç**, Elazığ'daki zorlu yaşamına rağmen Elazığ insanını çok sevdi.

29 Ekim 1942'de kurayla Elazığ Lisesi'ne stajyer öğretmen olarak atanan **Cemil Meriç**, Elazığ insanını çok sevdi. İlme meraklı, terbiyeli ve imanlı Anadolu insanlarıydı. Bu yüzden ***"Elaziz'den kötü insan çıkmaz."*** demişti.

Cemil Meriç'in 3 yıllık Elazığ yaşantısı Çaydaçıra'da okuyacaksınız.

"Hz. İsa'nın Eşeği Hazar Gölü'de mi?

Bu soru biraz kurgu oldu ama geçmişte bu sorunun cevabı varmış...

Hazar Gölü altında bulunan ve **Kilise Adası** olarak adlandıran adada, bulunan kilisede mumyalanmış dört ayağı üzerinde duran, lamba gözlü ve Altın Çullu olarak betimlenen eşeğin, ruhaniler tarafından **Hz. İsa'nın eşeği** olduğuna inanılıyor.

EFTUD İzzet Altınmeşe'den sonra ikinci vefa gecesini **Selahattin Alpay**'a yaptı. Oldukça coşkulu geçen gece yoğun bir ilgi vardı. Geceleri ardı ardına düzenleyen **EFTUD**'un üçüncü vefa gecesini de TRT Türk Halk Müziği Sanatçısı Hemşerimiz **Hayal Has Kendirci** için düzenlemesini bekleriz. Hayal Has Kendirci TRT'den emekli olduktan sonra İzmir'de yaşamını sürdürmektedir.

Vefa Geceleri için başta **EFTUD Başkanı Ziyaddin Akgüneş** olmak üzere tüm yönetim kuruluna bir kez daha teşekkür ederiz.

Elazığ Avrupa'ya açılıyor. Yıllar önce **Almanya**'da yaşayan Elazığlılar bir araya geliyordu. Şimdi ise **Elazığlılar Romanya**'da buluştular. **Romanya**'da ki buluşmaya Elazığ'ın bürokratları ve iş insanları da katıldı.

Elazığ'da yaşanan kültürel ve sanatsal olayları yine **Çaydaçıra Dergisi**'nde dolu dolu takip edeceksiniz.

Sağlıcakla kalınız.

BENİM HALAYIM

Gırnatanın iç çekişiyle
Name name elezber,
İnince tokmak davula
Bak nasıl titriyor yerler...

Ana baba bir sanki
Omuz omuza beyler,
Bir cenk'e gider gibi,
Kenetlenmiş bilekler...

Ağır ağır yükselirken mendil
Selam duruyor gökler,
Diz vurdukça gakgom,
Sarsılıyor bu kökler...

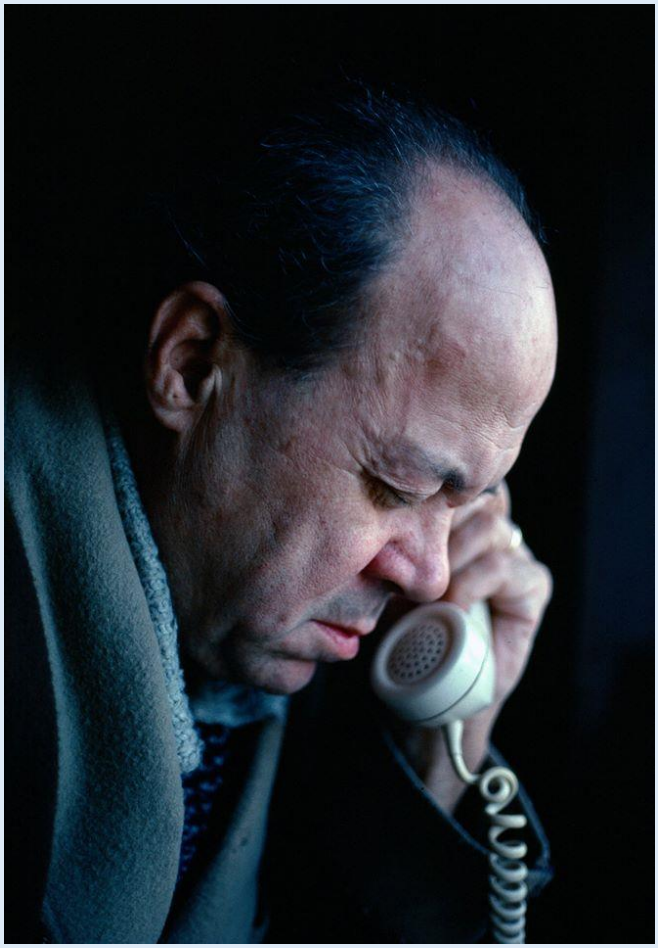
Bilmem çok mu abarttım,
Gelse de dünyanın alayı,
Hiç biri böyle yürekten,
Çekemez bu Halay'ı...

ABDULLAH ŞEKEROĞLU

Elazığ'da zor geçen ve acılarla dolu 3 yıl...

Meriç'in Elazığ Yılları...

Görme yetisi azalan ve 2 çocuğunu Elazığ'da yitiren Cemil Meriç, Elazığ'daki zorlu yaşamına rağmen Elazığ insanını çok sevdi.

YÜCEL ÇAKMAK
ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

Kaleme aldığı eserleriyle Türk edebiyatı ve düşünce dünyasında önemli bir yere sahip olan yazar, çevirmen ve mütefekkir Cemil Meriç, Elazığ'da 3 yıllık zor bir dönem geçirdi.

Cemil Meriç hiç şüphesiz cumhuriyet döneminde yetişmiş en büyük sosyologdur.

Balkan savaşları sırasında 1912'de Meriç nehri yakınlarındaki Dimetoka'dan Antakya'ya göç eden bir ailenin çocuğu olarak Reyhaniye (şimdi Reyhanlı) ilçesinde doğdu (12 Aralık 1916). Tam adı Hüseyin Cemil'dir.

Banka müdürlüğü de yapmış olan babası hâkim Mahmud Niyazi Bey'in görevi münasebetiyle yedi yaşına kadar Antakya'da kaldı. 1923'te Reyhaniye Rüşdiyesi'nde başladığı eğitimine 1928'de Antakya Sultânîsi'nde (Lycée d'Antioche) devam etti. 1935'te liseyi bitirmesi gerekirken Fransız mandası altındaki Antakya'da o yıl liseler on bir yıldan on iki yıla çıkarıldığı için mezun olamadı. Milliyetçi eğilimlerinin ağır bastığı lise son sınıfta hocalarına yönelttiği eleştirileri yüzünden bitirme imtihanlarına on beş gün kala okulu terk etmek zorunda kaldı. 1936'da İstanbul'a gitti ve on ikinci sınıfa Pertevniyal Lisesi'nde devam etti.

Geçim sıkıntısı yüzünden 1936 Mayıs'ında Antakya'ya döndü ve lise öğrenimini Fransız liselerine özgü programı uygulayan Antakya Sultânîsi'nde tamamladı. Dokuz ay kadar İskenderun'a bağlı bir köy okulunda öğretmenlik yaptıktan sonra İskenderun Tercüme Bürosu'nda başkan yardımcısı oldu. Kısa sürelerle Nahiye müdürlüğü, Türk Hava Kurumu'nda sekreterlik ve belediyede kâtiplik gibi görevlerde bulundu. Nisan 1939'da göz altına alınarak Antakya'ya götürüldü. 1938'de kurulan ve 1939'da Türkiye'ye iltihak eden bağımsız Hatay hükümetini devirmekle suçlandı; idam talebiyle yargılandı, ancak beraat etti.

Elazığlı yıllar...

1940'ta tekrar İstanbul'a gitti ve iki yıl Yabancı Diller Yüksek Okulu'na devam ederek 1942 Haziran'ında mezun oldu.

Cemil Meriç, Yüksekokulda iki yıl okudu. Sıra tam iki yıllık Fransa stajına gelince İkinci Dünya Savaşı günlerine denk geldiği için hiçbir öğrenci staja gönderilmedi.

Onun yerine mecburi hizmetini tamamlaması için 29 Ekim 1942'de kuraya girdi ve şansına Elazığ Lisesi'nde stajyer öğretmenlik çıktı. Zaten geçim sıkıntısı çekiyordu. Bu ev

Cemil Meriç, Elazığ Lisesi'nde öğretmen arkadaşlarıyla (1943)

tercümeden gelen üç-beş kuruşla dönecek gibi değildi. Elazığ'a gidip öğretmenlik yaparsa her şey belki daha iyi olabilirdi. Bu sebeple zaten 15 yıllık öğretmen olan Fevziye Hanım da tayinini Elazığ'a istedi. Elazığ'a gitmeye karar verir. Cemil Meriç ev tutmak için Elazığ'a önden gitti.
Trenle Elazığ'a vardığında hatıralarını anlatır. Onu istasyondan kalacağı yere götürecek olan faytoncunun yolu uzatması, ondan daha fazla para istemesi gibi macera ile başlar Elazığ hayatı.
Eşini almak için İstanbul'a yeniden dönen Cemil Meriç, Elazığ'a gidiş hazırlıklarına başladı. Cemil ve Fevziye çifti yanlarına bolca kitap ve birkaç bavuldan oluşan yükleriyle trene bindiler. Elazığ'a vardıklarında Cemil Meriç Elazığ Lisesi'nde Fransızca öğretmenliğine başladı. Fevziye Hanım ise bir müddet kadrosunun çıkmasını bekledi. Fakat bir türlü çıkmayınca, Kız Ortaokulu'nda yardımcı Fransızca öğretmenliği yapmaya başladı.
Cemil Meriç, Elazığ insanını çok sevdi. İlme meraklı, terbiyeli ve imanlı Anadolu insanlarıydı. Bu yüzden *"Elaziz'den kötü insan çıkmaz."* demişti.

Kabaklı, Hocasını anlattı

Elazığ akşamlarında Meriç çiftinin günleri dostlarıyla ya da öğrencileriyle bir araya gelerek geçiyordu. Evlerinde bir masa olmayan Meriç ailesinin Allah'tan kalın kalın kitapları vardı Bunları üst üste, yan yana dizip üzerine de bir örtü serip masa oluşturmuşlardı.

O akşamlara katılan öğrencisi Ahmet Kabaklı, hocası Cemil Meriç hakkında şunları söylemişti:
"Daha belki otuz yaşlarında, müthiş kültürlü, yıldıracak belagatle, tâlâkatle söyleyen bir gençti. İddialı, soğuk bir aydın değildi. Çok bilgili, ama darmadağın konuşan, kısık kısık gülen, aramızda "hoca"lığını unutan, başkalarının tedbir, kaygı, nezaket saydığı şeyleri bir nükteye kurban ediveren, çok samimi, bohem, temkinsiz bir insandı. Hiç duymadığımız, düşünmediğimiz meseleleri önümüze seriyor, cılız sorularımızdan bir derslik malzeme çıkarıyor, rahat rahat küfür bile ediyordu. Daha o yaşta kalın gözlüklerinin

arkasından gözlerini kısarak bakıyor, elinde kalın ciltler taşıyor, kitaplarla yatıp kitaplarla kalkıyordu. Balzac'lar, Hugo'lar, Lamartine'ler, Musset'ler, Gide'ler sanki koğuş arkadaşları imiş gibi, onlardan senli benli bahsediyordu. Her an her şeyden uzak duran bir hoca, kitaplarına ve bir de bize sığmıyordu. Dinsiz miydi? Vatan ve millete karşı mıydı?
Küçük bir şehirde, 1940'lı yıllarda, böylesine okuyan, bilen, tedbirsizce konuşan, öğrencileriyle içtiği su ayrı gitmeyen, eşyasız küçük bir evde harp yıllarının memur sefaletini yaşayan, eşi içeriki odada çocuk düşürürken, soğuk bir salonda, acısını öğrencilerine yaptığı garip nüktelerle teskine çalışan böyle samimi ama asla küskün olmayan, daima şen bir hocaya ne sıfat verilebilirdi?" (Türk Edebiyatı Dergisi, Ağustos 1987)

Meriç çiftini sarsan olaylar

Cemil Meriç'in Elazığ'daki sade ve mutlu yaşamına 1943 yılında bir karartı çöktü. İki gözünde de yüksek miyop olduğunu öğrendi.
Gözlerinden her geçen gün daha fazla rahatsızlanan Cemil Meriç; Elazığ Askeri Hastaneye gözlerinden muayene olmaya gider. Hastanede doktorlar ona aşırı miyop olduğu için askerlikten muaf olacağını söylerler. Gözlerinin ileride sorun çıkaracağını ilk defa Elazığ'da bu hastanede duyar.
Meriç Çifti Elazığ'da ikinci bir acıyla daha sarsıldılar. Fevziye Hanım'ın bünyesi Elazığ'ın hava şartlarına uyum gösteremedi. Arka arkaya iki düşük yaptı. Paraları olmadığı için doğrun düzgün bir doktor bulamadılar. Çok da uzman olmayan bir adamı bulup gaz lambasının sönük ışığında Fevziye Hanım'a müdahale ettiler.
"Yağmurlu bir kış akşamı karım sancılanıyor. Kimseyi tanımıyorum henüz. Param yok. İkinci bir çocuk daha kaybediyoruz. Haksızlıklar birbirini kovalıyor."

Normal ataması yapılmadı

Cemil Meriç, Elazığ'da iki yıl stajyer öğretmenliği tamamladı. Şimdi normal öğretmen olarak tayin edilme vakti gelmişti. Fakat işler bir kez daha beklediği gibi gitmedi. Cemil Hoca'nın Öğrencilerle arasındaki samimiyeti kuvvetli bağı, idarecileri rahatsız etti. Hakkında olumsuz rapor verdikleri için Cemil Hoca Milli Eğitim Bakanlığı'ndan kınama mektubu aldı ve maalesef stajı onaylanmadı.
Haksızlığa maruz kaldığı ve işlerin sarpa sardığı o günleri kendi kaleminde okuyalım:
"29 Ekim 194. Elazığ'dayım. Arkamda kirli, kokulu, karanlık yirmibeş sene. Atilla'nın atlılarından daha zalim yıllar. Rüyalarımın hepsi çiğnenmiş... Solculuğumuza dair rivayetler

dolaşıyor. İçimdeki büyük korku; polis korkusu. Polisin beni neden bu kadar ısrarla takip ettiğini anlamış değilim... Bütün zamanımı bütün enerjimi mektebe veriyorum. İki yıl böyle geçti.
Karıma, Elazığ Lisesi'nde açık bulunan coğrafya hocalığını vermediler. Neden vermediler? Hala bilmiyorum. Karım yeniden hamile kaldı. Doktor, 'Bu defa hayatı tehlikede' dedi. İstanbul'a döndük. Gözlerim hayli yorgundu, rapor aldım. İkinci raporum Tıp Fakültesi'ndendi, kabul etmediler... Gelmezsen malulen mütekait sayılırsın.' dediler. Koştuk, müdür 'Geç kaldınız' dedi. 'Sizi yardımcı öğretmenliğine başlatırım. Vekalete yazarız, kararınız çıkar.'
Karım İstanbul'daydı, yalnızdım ve 50 lira geçiyordu elime, otele 60 lira veriyordum. İki sene cansiperane hocalık yaptıktan sonra, yardımcı öğretmenlik! İstifa ettim, daha doğrusu, acı bir mektupla durumu Vekalet'e arz edip İstanbul'a döndüm..."
Böylece Elazığ sayfası hayal kırıklığıyla sona erdi. Elazığ'dan ayrılır. Ayrılırken birçok arkadaşına fikir ayrılığı nedeniyle küskün ayrılır.

Elazığ'da da yazdı

Cemil Meriç, Yazmayı Elazığ'da da sürdürdü. "Yurt ve Dünya", "Yücel", "Amaç" gibi dergilere tercümeler, edebi değerlendirmeler yaptı.
İlk çeviri kitabı olan Balzac'ın "Altın Gözlü Kız" romanını 1943'te, yani Elazığ'dayken yayımlamıştır.
Elazığ, Cemil Meriç'in hayatında Anadolu'yu ve insanını yakından tanıdığı önemli bir dönüm noktası olmuştur.
Küçüklüğünden beri problemli olan görme duyusunun giderek zayıflaması üzerine 1954'te birkaç başarısız göz ameliyatı geçirdi. 1955'te gittiği Paris'te Quinze-Vingts Hastahanesi'nde geçirdiği bir dizi ameliyat da başarısızlıkla sonuçlanınca hayatının geri kalan kısmını gözlerini kaybetmiş olarak sürdürdü. Fikir hayatı ailesi, dostları ve sevenlerinin okuma ve söylediklerini dikte etme konusundaki yardımlarıyla devam etti. 1984'te beyin kanaması ve ona bağlı olarak felç geçirdi; ağır bir hastalık döneminin ardından 13 Haziran 1987'de İstanbul'da öldü ve Karacaahmet Mezarlığı'na defnedildi.

Elazığ'ın geleneksel kültüründe oya...

Değerli okurlar bu yazımı hem kendimi hem de sizleri çevremizdeki savaş rüzgarlarının etkisinden ve de adaletin, yargının, siyasetin yozlaştığı, zamların kronikleştiği, çiftçinin, esnafın, işçinin, emeklinin yoksullaştığı, gençlerin gelecek endişesi taşıdığı ülkemizin iklimden bir nebzede olsa uzaklaştırmak için kaleme aldım. Sizlerle eski Elazığ'ın güzel bir kültürel değerini paylaşmak istedim.

SEVİM ANAGÖR

Anlatacaklarımın, bir ihtişam değilse de düzgün yaşamların hüküm sürdüğü bir zamanların mütevazı Elazığ'ında, yaratıcı kadınların göz nuru dökerek işledikleri kayda değer güzellikler olduğuna inanıyorum.

Fi tarihinde basında yer alan bir yazıda, Adnan Memiş Eğitim Kültür ve Sanat Vakfı'nın, "Anadolu Kadınının Eşsiz Sanatı Oya" adlı bir belgesel hazırladığını okumuştum. Belgesel için önce Anadolu'nun oyaları ile öne çıkan çeşitli bölge ve kentlerinden toplanan iğne oyalarından bir koleksiyon oluşturulduğu, sonra da belgeselin çekimlerinin yapıldığı anlatılmıştı.

Yazıyı okumaya başlamadan önce, "Araştırma ve gözlemler sırasında mutlaka Elazığ'a da gidilmiştir, Elazığ kadınının el emeği-göz nuru oyalara da yer verilmiştir" diye düşündüm. Yazıyı okuyup bitirince anladım ki çekimler sadece Bursa, Nallıhan, Gönen, Biga, Bergama, Ödemiş, Tire, Muğla, Datça, Tokat ve Amasya'daki düğün, kına gecesi, sünnet düğünü gibi özel günlerden ve günlük yaşamdan yapılmış. Yazıda Elazığ'ın adının dahi geçmemesine üzüldüm. 20 yıl boyunca araştırma yapılmış ama demek ki oyanın asırlar boyu Elazığ halk kültürünün önemli bir değeri olduğundan bihaberlermiş!

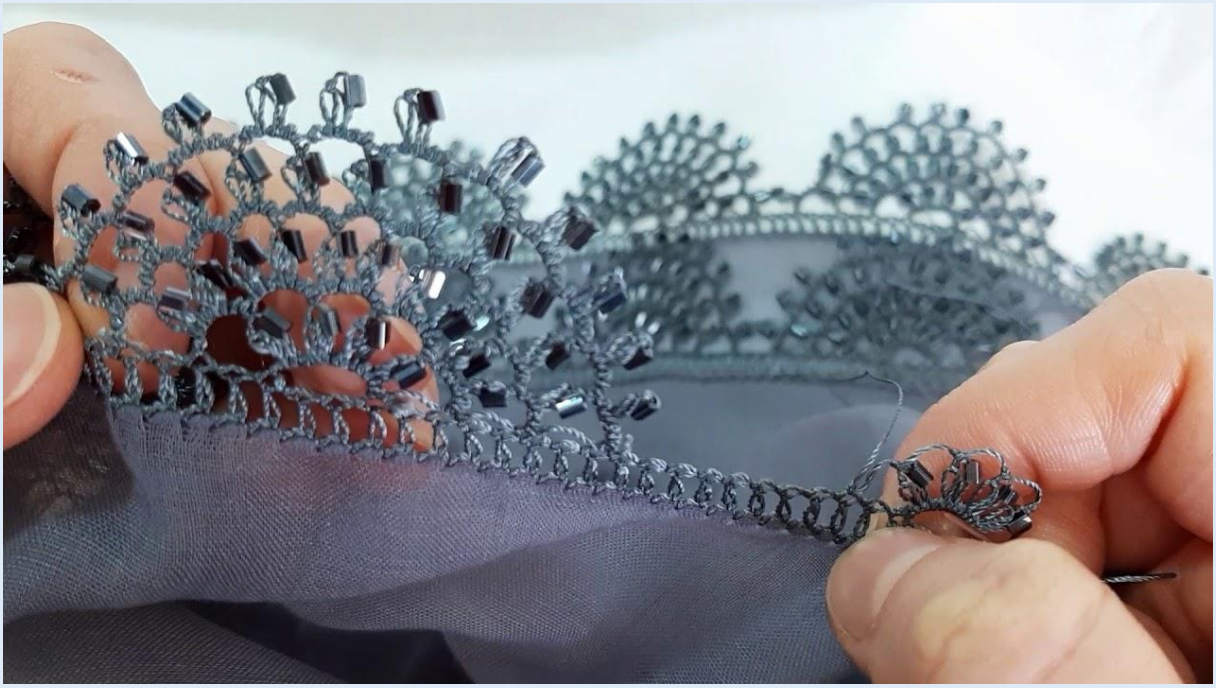
İğne oyasının tarihi, Elazığ ve yöresinde oldukça eskidir. Yöre kadınının geçmişten gelen en gözde el sanatından biridir.

Elazığ'da geçen çocukluk ve ilk gençlik yıllarımda oyalı yazmalar, Elazığ kadınları için hem evlerde hem de bağda, bahçede, tarlalarda örtündüğü çok önemli bir başörtüsüydü. Elazığ kadınının el emeğini, göz nurunu ve estetik anlayışını yansıtan oyalarla süslü yazmalar yaygın bir şekilde kullanılırdı.

Doğup büyüdüğüm Aksaray Mahallesi'nde nam-ı diğer Yığıki'de, her ailenin çeyiz sandığında, farklı motiflerle işlenmiş oyalı yazmalar bulunurdu. Aileler için özel bir değeri vardı. Eli biraz iğne tutan her kız çocuğuna oya işlemek öğretilirdi. Yığıki'de en güzel oyaları Meryem abla işlerdi. Meryem abla çocuk yaşta babasını kaybetmişti, annesi ile birlikte kendilerine barınacak bir yer tahsis eden hali vakti iyi bir ailenin yanında kalırlardı. Annesi o aileye hizmet ederken kendisi de birkaç kuruş kazanmak için oya işlerdi. Ne yazık ki hayatın

acımasızlığı ile sınanmış Meryem ablanın bir gözü görmüyordu. Tek gözü ile oyaların en güzelini, en zevklisini işlerdi. Sanki ruhunda bir oya aşkı vardı, renk uyumu içinde yeni yeni oya motifleri yaratırdı. Çok temiz çalışırdı, yazmaları el değmemiş gibi oyalarla süslerdi. Herkesi şaşırtır, çok ta takdir edilirdi.

Bizim kuşakların çok iyi bildiği gibi o tarihlerde dut ağaçları Elazığ ovasının en önemli kırsal zenginliklerinden biriydi. Dut ağaçlarının bolluğu, ova köylerinde olduğu gibi Yığıki'de de ipek böceği yetiştiriciliğine olanak sağlardı. Kadınlar ürettikleri ipekleri ağartıp, boyayarak oya işlerlerdi. Aşikar ki Elazığ'da zarif iğne oyası kültürünün gelişmesinde ipek böceği yetiştiriciliği etkili olmuştur.

Elazığ kadınları sadece günlük yaşamlarında değil, düğünler, nişan törenleri ve aile gezmeleri gibi özel günlerde de kullanılırdı. Kadınlar, giyilen elbisenin rengi ile uyumlu ve en gösterişli oya motifleri ile çevrelenmiş el değmemiş yazmaları sandıktan çıkarır örtünürlerdi. Yazmalar kıyafetlere farklı bir görünüm kazandırdığı gibi çiçek motiflerinin çevrelediği yüze de büyülü bir güzellik katardı. Elazığ kadının el emeği, göz nuru oyalar, adeta birer küçük kültürel sanat eseriydi. Oya nesilden nesile geçen geleneksel bir uğraştı. İğne ve ipeğin konuşan motiflere can verdiği yeni motiflerle de zenginleştirilen bir el işi becerisiydi. Oya motiflerinin farklı anlamlar taşıdığı, her motifin ayrı ayrı dili olduğu, motiflerin konuştuğu söylenirdi. "Türk danteli" olarak anılan oya Elazığ'ın kültürel tarihi açısından önem arz eder. Umarım zarif bir el işi olan oya kültürümüz, günümüzde de yaşamaya devam etmektedir!

Selahattin Alpay için Elazığ'da düzenlenen vefa gecesi büyük ilgi gördü

Alpay'a "Vefa Gecesi..."

Türk halk müziğinin unutulmaz isimlerinden Selahattin Alpay için Elazığ'da geniş katılımlı ve duygusal anlara sahne olan bir "Vefa Gecesi" düzenlendi. Sanat dünyasında büyük yankı uyandıran program hem katılım hem de organizasyon açısından dikkat çekti.

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ'ın kültürel mirasını koruma ve yaşatma misyonunu üstlenen Elazığ-Harput Folklor Turizm Tanıtma Derneği (EFTUD), Türk Halk Müziği'nin efsane sesi Selahattin Alpay için muhteşem bir "Vefa Gecesi" düzenledi.

11 Nisan 2026 Cumartesi günü Fırat Üniversitesi Atatürk Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen etkinlik, sanat dolu bir atmosfere ev sahipliği yaptı.

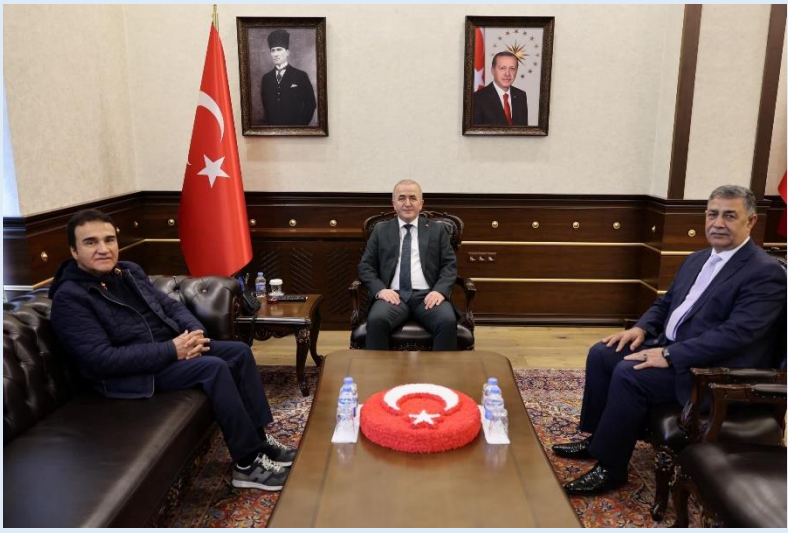
Gecede sahne alan Selahattin Alpay, sevilen türkülerini seslendirerek salondaki dinleyicilere unutulmaz bir gece yaşattı.

Program boyunca salonun tamamen dolması ve izleyicilerin sanatçıya yoğun ilgisi dikkat çekti. Zaman zaman duygusal anların yaşandığı gecede, Alpay'ın eserleri hep bir ağızdan söylendi. Sadece bir konser değil, tam bir kültür şöleni havasında geçen gecede; Elazığ musiki dünyasının mihenk taşları Sıtkı Canaydın, Zülfü Demirtaş, Dursun Şimşek ve Ahmet Yüce sahne aldı.

Üstad Selahattin Alpay'ın sanata adanan ömrünün selamlanacağı programda, bölgenin ruhunu yansıtan halk oyunları gösterileri de izleyicilere görsel bir şölen sundu.
Program, Eski Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Enis Yavuz Yıldırım'ın plaket takdimi ile sona erdi.
EFTUD Başkanı Ziyaddin Akgüneş, program sonrası yaptığı açıklamada tüm Elazığlıları bu anlamlı gecede bir arada görmekten onur duyduklarını belirtti. Başkan Akgüneş, gecenin önemine vurgu yaparak:
"Derneğimizin ismine yakışır bir programı daha yüzümüzün akıyla yapmış olduk. Buradan öncelikle hiç bir maddi katkı beklemeden bir telefonumuzla hiç düşünmeden katılım sağlayan başta Selahattin Alpay, Sıtkı Canaydın, Dursun Şimşek, Zülfü Demirtaş, Ahmet Yüce sanatçı kardeşlerime yine bizlere büyük özveri göstererek katılım sağlayan müzisyen kardeşlerim Orhan Çimtay, Kutluhan Ünlü, Alper Karaağaçlı, Mustafa Göçer, Ferhat Durmaz, Kağan Doğan, Oğuzhan Tunç, Alper Çubukçu, Muhammet Hanifi Kazez, Ömer Borulday, İbrahim Köktaş ve Eray kardeşlerime yine Tonmayster Veysel kardeşime, FÜ Rektörü Prof. Dr. Fahrettin Göktaş hocama, F.Ü. Toplumsal Kalkınma Koordinatörlüğüne ve katkı sunan Elazığ Belediye Başkanı Sayın Şahin Şerifoğulları'na, ELFED Başkanı Kazım Gökhan Elgin beye, Ziver Holding Başkanı sayın Veysel Demirci, Elaziz Mutfağı ve Harput Konağı Yönetim Kurulu Başkanı sayın Haluk Sertkaya kardeşime, Elazığ Şerıtın Hotel Yöneticileri Sayın Mustafa Tetik, Halk Oyunları Federasyon İl temsilcisi Emre Kaya'ya bütün Dernek elemanlarımıza sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum." dedi.

Etkinlik kapsamında sanatçı, ayrıca Vali Numan Hatipoğlu'nu makamında ziyaret etti. Görüşmede kültür-sanat çalışmaları, halk müziğinin günümüzdeki yeri ve bölgesel sanat etkinlikleri üzerine samimi bir sohbet gerçekleştirildi.

Selahattin ALPAY

1950 yılında Malatya'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Malatya'da, liseyi ise daha sonra Ankara Akşam Ticaret Lisesi'nde bitirdi. 1967 yılında Malatya Halk Eğitim Merkezi'nde ilk müzik çalışmalarına başladı. Hocaları Mehmet Yumrutepe ve Süleyman Sökmen'den ilk müzik eğitimini aldı. Aynı yıl ilk 45'liği olan "Emo suya gider eli boş gelir"i yaptı. Askere gittiği 1971 yılında kadar 4 adet 45'lik daha yaparak müzik çalışmalarına devam etti.

Vatani görevini Manisa'da bando bölüğünde yaparken, şan ve nota dersleri aldı. Askerlik sonrası 1974'de bir kamu bankasında çalışmaya başladı. Aynı zamanda Ankara Halk Evi'nde Özcan Tamer yönetimindeki koroda görev aldı. Sonraki dönemde Nida Tüfekçi, Coşkun Güla gibi Türk Halk Müziği hocalarıyla çalışmalarını sürdürdü. 1975 yılında Ankara Radyosu Sanatçılık Sınavı'nı kazandı. İlk uzunçalarını 1976 yılında kendi derlediği "Örenli Gelin" adlı türküyle yaptı.
1981'de müzik çalışmalarını sürdürmek için İstanbul'a geldi. İstanbul'u geldiği 1981 yılından günümüze kadar 150'ye yakın derlemesi, 23 adet kaset ve CD çalışması, 9 adet filmi oldu. Sanat hayatı boyunca 4 kez "Yılın Sanatçısı" ödülünü aldı.
Selahattin Alpay'ın hit olan parçalarından bazıları şunlardır;
Nazike, Emo Suya Gider, Örenli Gelin, Arapatı gibi Sallar Başını, Kuyudan Su Çekerler, Altın Yüziğim Kırıldı, Ahlatın Başındayım, Çakmak Çakmağa Geldim, Bir Ay Doğar İlk Akşamdan Geceden, Yollar Seni Gide Gide Usandım, Tello, Çift Jandarma….
Sanat hayatı boyunca yurtiçi ve yurtdışında birçok solo ve kadrolu konserler verdi. 2001 yılından bu yana T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bünyesinde Solist Sanatçı olarak görevini sürdürdü. 2015 yılında bu kurumdan kendi isteğiyle emekli oldu.
TRT disipliniyle yetişmiş bir sanatçı olan Selahattin Alpay, tüm sanat hayatı boyunca, kültürel çeşitlilik ve zenginliğimizin mirası olan türkülerimizin derlenmesinde, icrasında ve gelecek kuşaklara aktarılmasında gerekli özeni göstermeye çalışmıştır.

Sosyal sorumluluk projelerine önem veren sanatçı halen İstanbul'da sanat ve ticaret hayatını sürdürmektedir. Sanatçı, evli ve 3 çocuk babasıdır. Türk halk müziği sanatçısı Selahattin Alpay, Emine Alpay ile evlidir. Yarım asırdan fazla süren evlilikleriyle tanınan çift, bu uzun birliktelikleri ve aile hayatlarıyla gündeme gelmektedir. Çiftin evlilikleri ve tanışma hikayeleri televizyon programlarında da yer almıştır.

Son Zamanlarda Okullarda Meydana Gelen Olaylar

Öncelikle iki ilimizde meydana gelen olaylarda hayatını kaybeden öğretmen ve öğrencilere rahmet diliyorum. Yaralananlara acil şifalar diliyorum. Allah eğitim gören çocuklara yar ve yardımcı olsun yaralanan ve hayatını kaybedenlere başta aileleri olmak üzere sabır ve geçmiş olsun dileklerimizi iletiyoruz Bu gibi olaylarda toplumsal beraberlik içinde acil olarak alınan tedbirler ile de bir an önce olayların son bulmasını diliyorum.

GÜRKAN ÖZENSOY

ÖĞRETMENLERDEN MEB'E,
SENDİKALARA VE YETKİLİLERE ACİL ÇAĞRI!

Tüm okullara Polis ya da Güvenlik görevlisi atanmalı.
Her okula turnike koyulmalı.
Okula girişler tek noktadan yapılmalı, ziyaretçiler kayıt altına alınmalı.
Okulun önemli yerlerinde alarm düğmesi olmalı.
Güvenlikle ilgili sorun olduğunda butona kim yakınsa basmalı.
Sorunlu eski öğrencilerin okula girişi hatta okula 1 km yaklaşması yasaklanmalı!
Öğretmenlere tam yetki verilmeli!
Sosyal medyada öğretmen düşmanlığı yapanlara kin ve nefretten işlem yapılmalı!
Öğrencilerin sorunlarını erken fark etmek için daha fazla Psikolojik Danışmanlar atanmalıdır.
Öğretmen ve personeller için şiddet ve kriz yönetimi eğitimleri verilmelidir!
Okul çevresinde Polis sürekli devriye yapmalı!

SORUN ÇOCUK DEĞİL, SİSTEM
(GÖRMEZDEN GELİNEN GERÇEK)

17.04.2026 Cuma hutbesinde dile getirilen “Çocuklarımız çok yönlü bir kuşatma altındadır” tespiti, toplum olarak içinde bulunduğumuz durumun en yalın ve sarsıcı özetidir. Dijital bağımlılıktan değerler yabancılaşmasına kadar uzanan bu tabloyu, sadece münferit bir "çocuk saldırısı" ya da "ergen öfkesi" olarak okumak, asıl yarayı görmezden gelmektir.
Karşımızdaki tablo, bir buzdağının suyun üstünde kalan kısmıdır; suyun altında ise yıllardır biriken bir ihmaller zinciri yatmaktadır.
Günümüzün ekonomik ve sosyal şartları, çalışan anne babaları eve yorgun ulaştırmaktadır. Evet, fiziksel olarak evdeyiz ama psikolojik olarak “yokuz”. Çocuğun karnını doyurmak, onu okula göndermek ebeveynlik değildir. Gerçek ebeveynlik; çocuğu dinlemek, onu anlamak, hayatı paylaşmak ve her şeyden önemlisi ona doğru bir rol model olabilmektir.
Sevgiyle dolmayan bir kalbi, ekranların soğuk ışığı ve sokakların acımasız dili doldurur.
Öğretmenliğimin ilk yıllarında okulumda, her teneffüste tek başına duvara yaslanmış bir çocuğu hatırlıyorum. Notları kötü değildi, öğretmenleriyle de bir sorunu yoktu. Ama kimse onunla oynamıyor, konuşmuyordu. O gün şunu anladım: Bir çocuğun yalnızlığı, çoğu zaman başarısının arkasına gizlenir.
Emekli bir maarif müfettişinin tespitlerinde dediği gibi; Eğitim biliminin temel kabullerinden biri; okulun, ailenin eksik bıraktığını tamamlayan ve çocuğa sağlıklı bir sosyal çevre sunan yapı olmasıdır.
Ancak bugün okullarımızda ağırlık hâlâ öğretimde. Akran zorbalığı, dışlanma ve gruplaşma gibi ruhsal travmalar çoğu zaman görmezden geliniyor. Bugün en bilinçli aile bile çocuğunu dış dünyanın karanlığından korumakta tek başına yetersiz kalıyor.
Peki biz gerçekten çocuklarımızla ne kadar konuşuyoruz? Onları ne kadar dinliyoruz? Yoksa sadece yön verip, sonra da sonucu mu bekliyoruz? Çocuklarımız sadece bizim dediklerimizi değil, toplumda gördüklerini de kopyalıyorlar.
Vakit, sorumluluklarımızın idrakine varma vaktidir.

Hz. İsa'nın eşeği Hazar Gölü'nde mi?

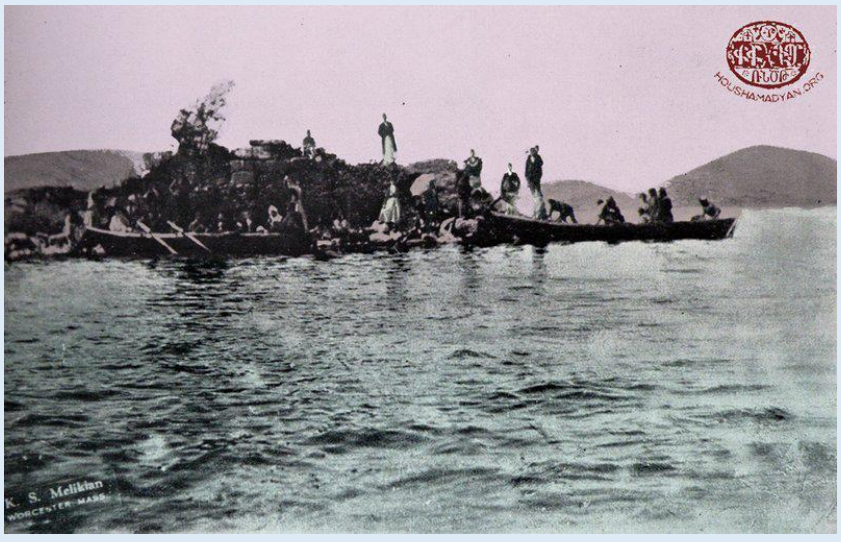

Hazar Gölü altında bulunan ve Kilise Adası olarak adlandıran adada bulunan kilisede mumyalanmış dört ayağı üzerinde duran, lamba gözlü ve Altın Çullu olarak betimlenen eşeğin, ruhaniler tarafından Hz. İsa'nın eşeği olduğuna inanılıyor.

YÜCEL ÇAKMAK

ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

Hazar Gölü'nde haritalarda Kilise adası olarak geçen ve güney kıyıda Sürek köyü önlerinde yer alan ada sırlarla dolu. Su altında bulunan kilisede Hz. İsa'nın mumyalanmış eşeği ve Kutsal bir Haç olduğuna inanılıyor. Bugün birkaç noktada su yüzeyinde görünen taş blokları sayılmazsa gölün tek adası durumunda olan Kilise adası, incelememize konu olan Gölcük köyünün üzerinde yer aldığı adadır. Bu ada, belgelerde üzerinde bulunan yerleşmenin ve manastır ya da kilisenin adına izafeten "Surp Nişan", "Cowk" ya da "Dzowak" ismiyle anılmaktadır. Buradaki köy ise tüm belgelerde Gölcük köyü olarak geçmektedir. Kiliseden de "Surp Nişan", "Göl Şatosu" ya da "Manastır" diye bahsedilmektedir.

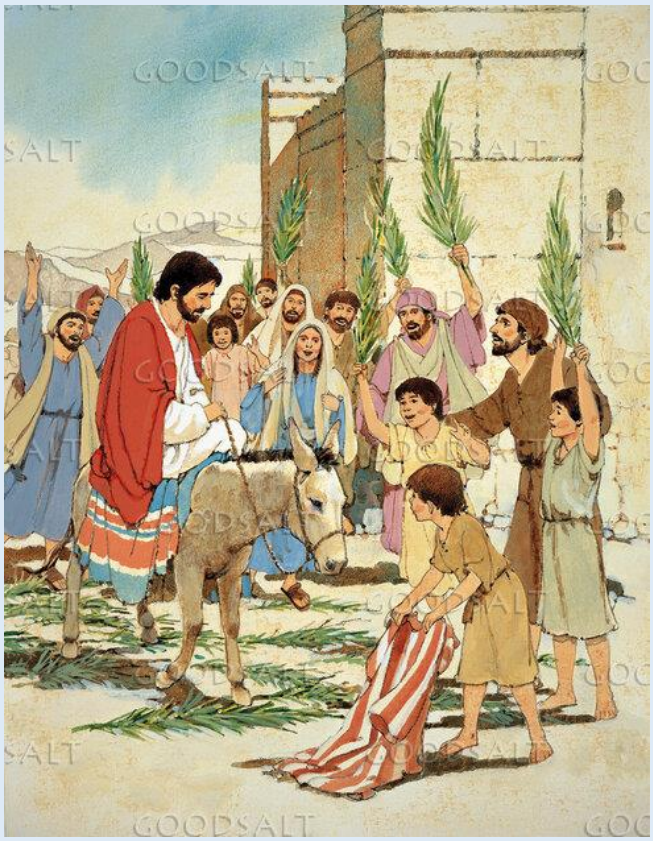

DZOWAK ADASI

Adasında yer alan kilisenin 11.yy. sonu 12.yy. başlarında katholikosluk makamı olduğu ve Göl Şatosu olarak bahsedildiğini belirten SAINT-MARTIN'e göre; gölün ortasındaki "cowk" isimli kaleye 11.yy. sonlarında Arsakidler sülalesinden prensler hakim olmuş ve en son "Pehlivan" lakabıyla tanınan patrik III. Gregor Magistros 1125 yılında kalenin hakimiyetini ele geçirmiştir. Türklerin yani Artukoğullarının bölgeye hâkim olmalarından sonra, Patrik IV. Nerses 1166 yılında patriklik makamını Rum Kale'ye taşımıştır. Ayrıca İNCİCİYAN'da buradaki kilisenin XII.yy.da bir vakit katholikosluk makamı olduğunu ve "Göl Şatosu" adını taşıdığını belirtmektedir. Türklerin bölgeyi ele geçirmelerinden sonra, katholikosluk merkezi olma özelliğini yitiren kilisenin sonraki yıllarda da bazı kutsal eşyaları barındırdığı inancından dolayı önemini koruduğu anlaşılmaktadır. Nitekim, POLANYALI SİMEON (1608–1619) gölün içinde Surp Nişan adını taşıyan bir kilise ile bir köyün olduğunu, sandalla adadaki köye gittiğini ve akşam ayinine katıldığını, burada saklı bulunan ve kutsal sayılan haçı ricası üzerine kendisine gösterdiklerini kaydeder.
Ayrıca EVLİYA ÇELEBİ de eski devirlerde Hıristiyan milletinin taptığı merkebin mumyalanarak bu manastırın içinde yerin altına saklanmış olduğunu belirtmektedir. SUNGUROĞLU da burada Hz. İsa'nın yıkandığı taştan bir leğenin bulunduğunu kaydeder. Adanın en yüksek yerine yapılmış olan kilisenin, adayı suların kaplamasından sonra da bir müddet göl ortasında kaldığı ve sonradan harabe hale gelerek yıkıldığı anlaşılmaktadır.

Mumyalanmış Eşek

Evliya Çelebi, Seyahatnamesinde bir kilisede Hz. İsa'nın eşeği olduğuna inanılan ve mumyalanarak saklanan bir eşek olduğunu anlatır.
Evliya, Harput'ta konuşulan lisanlar arasında Ermenicenin de bulunduğunu kaydeder. Harput Gölü/Hazar Gölü üzerinde bir adada tahminen üç yüz haneli güzel bir Ermeni köyü vardır. Bu köyün bütün halkı boyacı ve terzidir. Bu adada bir Ermeni Kilisesi vardır. Evliya'nın naklettiğine göre; Kilisede Hz. İsa'nın eşeği olduğuna inanılan bir eşek vardı. Eşek öldüğünde ruhaniler eşeği mumyalayarak kilisenin alt zemininde muhafaza etmişlerdir. Kilisenin hizmetçileri bile bunu bilmezler. Hâlâ dört ayağı üzerine durmaktadır. Kara, lamba gözlü ender bulunan altın çullu bir eşek olduğunu ancak kendisinin bunu görmediğini güvenilir kimselerden öğrendiğini söyler.

Hz. İsa'nın eşeği

Hz. İsa'nın şöhreti tüm Filistin'i kaplamış, inananları çoğaltmıştır. Havarileri ile birlikte Kudüs'e gitmeye karar verir. Onun halk tarafından beğenilmesi Yahudileri korkutur ve onun krallık iddiasında bulunduğunu söyleyerek Romalı valiye şikâyet ederler. Hz. İsa da havarilerine buldurduğu bir eşek ve sıpası ile birlikte şehre girer ve büyük bir coşku ile karşılanır. Şehre girerken üzerine bindiği sıpa düşmanlarına bir savaş atının üzerindeki bir kahraman savaşçı gibi görünür. Oysa o Ahd-i Atik'te geçen bir ayeti tahakkuk ettirmektedir.
Daha sonra havarilerinden birinin ihbarı ile Fısıh Bayramı yemeğinin ardından yakalanır ve onun için çarmıha giden yolların taşları döşenmeye başlanır.

ELAZIĞ'DA BİR NASREDDİN GEÇTİ ABDULLAH ŞEKEROĞLU

Sanatçı, yalnızca eser üreten bir kişi değildir; o, zamanın ruhunu yakalayan, toplumun aynası olan ve insanın iç dünyasına dokunan bir yolcudur. Bir sanatçının gerçek değeri, sadece yaşadığı dönemde gördüğü ilgiyle değil; öldükten sonra dahi anılması, eserlerinin gönüllerde yankı bulması ve ardında "hoş bir seda" bırakmasıyla ölçülür.

Hakkın rahmetine kavuşan Abdullah Şekeroğlu da geride iz bırakan bir seda bırakarak gitti. Herkese gülümseyerek bakan ve gülümsettiren, zaman zaman insanları kahkahaya boğan Elazığ aşığı bir sanat adamıydı.

BİLAL CİVELEK

Tarih boyunca nice sanatçı gelmiş, yaşamış ve bu dünyadan göçüp gitmiştir. Ancak bazıları vardır ki, bedenleri toprağa karışsa da sesleri hâlâ kulaklarımızda çınlar, sözleri hâlâ kalplerimize dokunur. Örneğin Yunus Emre, yüzyıllar öncesinden seslenmesine rağmen bugün hâlâ sevgi, hoşgörü ve insanlık üzerine söyledikleriyle yaşamaktadır. Çünkü o, yalnızca şiir yazmamış; insanın ruhuna hitap etmiştir. Aynı şekilde Aşık Veysel de sazıyla dile getirdiği hakikatlerle toplumun kalbinde derin izler bırakmış, görmeyen gözleriyle aslında en büyük hakikati görmüştür.

Sanatçının toplum tarafından sevilmesi, sadece yeteneğine bağlı değildir. Bu sevgi; samimiyetle, içtenlikle ve hakikatle kurulan bağın bir sonucudur.

İnsanlar, kendilerinden bir parça buldukları sanatçıyı sahiplenirler. Yapmacık olan, gösteriş için üretilen eserler zamanla unutulurken; kalpten gelen, insana dokunan eserler nesiller boyu aktarılır. Çünkü gerçek sanat, insanın özüne hitap eder.

Bir sanatçının geride hoş bir seda bırakması ise onun ahlaki duruşuyla da yakından ilgilidir. Sanat, sadece estetik bir uğraş değil; aynı zamanda bir sorumluluktur. Topluma ışık tutan, insanlara iyiliği, güzelliği ve doğruluğu hatırlatan sanatçı; öldükten sonra bile hayırla anılır.

Bu noktada Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin sözleri akla gelir: "Ya olduğun gibi görün ya göründüğün gibi ol." Bu anlayışla yaşayan bir sanatçı, eserleriyle olduğu kadar kişiliğiyle de iz bırakır. Abdullah Şekeroğlu da göründüğü gibi olan bir insandı. Doğaçlama yaşamayı, doğaçlama sanatı severdi. Gerek oynadığı dizi ve filmlerde gerekse tiyatroda söylediklerinden çok davranışlarıyla öne çıkarı.

Ölüm, her insan için kaçınılmaz bir sondur; ancak sanatçılar için bu son, bazen bir başlangıç olur. Çünkü onlar, eserleriyle yaşamaya devam ederler. Bir şairin dizeleri, bir yazarın satırları, bir müzisyenin bestesi… Hepsi, sanatçının ruhundan kopup gelen parçalar olarak zamanın ötesine geçer. Bu nedenle bazı sanatçılar, öldükten sonra daha çok anlaşılır, daha çok değer görür. Zaman, onların kıymetini ortaya çıkaran bir terazidir. Ölüm zaman dinlemez. Karar verdiği an alır götürür. Ne kimliğine bakar ne servetine ne de yeteneğine…

Bu neden le önemli olan unutulmaz bir iz bırakmaktır. Unutulmayan sanatçılar, insanlığa bir şey katabilmiş olanlardır. Sadece kendi çıkarını düşünen, toplumdan kopuk yaşayan veya samimiyetten uzak eserler veren kişiler zamanla silinir gider. Ama insanın derdine ortak olan, onun acısını, sevincini, umudunu dile getiren sanatçılar; hafızalarda yer edinir.
Toplumun sanatçıya olan sevgisi, aslında kendi değerlerine olan bağlılığının bir yansımasıdır. Eğer bir toplum, iyiliği, güzelliği ve hakikati yüceltiyorsa; bu değerleri temsil eden sanatçıları da bağrına basar. Böylece sanatçı ile toplum arasında görünmez bir bağ oluşur. Bu bağ, sanatçının ölümünden sonra bile kopmaz. Elâzığ'ın bağı Abdullah Şekeroğlu ile asla kopmayacak kadar hatıralarla dolu. Bir sanatçının en büyük mirası ne serveti ne de şöhretidir; geride bıraktığı izdir. İnsanların kalbinde yer edinebilmek, dualarda anılmak ve eserleriyle yaşamaya devam etmek… İşte gerçek ölümsüzlük budur. Sanatçı, eğer gönüllere dokunabilmişse, zamanı aşmış demektir. Ve o zaman, onun sesi hiçbir zaman susmaz; sadece nesilden nesile aktarılan bir "hoş seda"ya dönüşür.
Güle güle Güldüren adam!
Güle güle Elazığlı Abdullah Şekeroğlu!

REKLAMLARINIZ
İÇİN
BİZİ ARAYINIZ...
0553 253 30 90

Romanya'da Elazığ Buluşması

ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

Elazığlı girişimciler Metin Doğan ve Mehmet Aydın'ın, Bükreş'te kurdukları Avrupa'nın en büyük golf kulübü/otelinde "Elazığ Sofrası – Eski Bir Dost, Unutulmaz Bir Tat" buluşması gerçekleşti. "Elazığlılar Buluşması"nda, Elazığlı bürokratlar ve iş insanları bir araya geldiler.

Türkiye ve Romanya'daki Elazığlıları aynı sofrada buluşturan "Elazığ Sofrası" programı kapsamında; Romanya Büyükelçisi Özgür Kıvanç Altan, AK Parti Elazığ Milletvekilleri Ejder Açıkkapı ve Dr. Erol Keleş, Fırat Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Fahrettin Göktaş, Munzur Üniversite Rektörü Prof. Dr. Kenan Peker, Yargıtay Üyesi Ömer Faruk Aydıner, AK Parti MKYK Üyesi ve AK Parti Genel Merkez Yerel Yönetimler Başkan Yardımcısı Mücahit Yanılmaz, Cumhurbaşkanlığı Eğitim Politikaları Üyesi İbrahim Taşel, Bilgi Edinme ve Değerlendirme Kurulu (BEDK) Başkanı Prof. Dr. Hasan Tahsin Fendoğlu, ELFED Başkanı Kazım Gökhan Elgin, ELFED Onursal Başkanı Faik İçmeli ve Elazığlı Bürokratlar ve İş İnsanları katıldı.

Elazığ Heyeti, Bükreş'te 1906 yılında inşa edilen tarihi Moscheea Carol-Hunchiar Camii'ni ziyaret ederek Cuma Namazını kıldıktan sonra Bükreş Türk Şehitliği'ni ziyaret etti.

Golf Kulübünde düzenlenen Program, Elazığ'ın tanıtım filmiyle başlarken, ardından yapılan konuşmalarda kentin kültürel mirası ve birlik ruhu ön plana çıkarıldı.

Büyükelçi Özgür Kıvanç Altan, Elazığ'ın köklü tarihi ve zengin mutfağına dikkat çekerek bu tür organizasyonların iki ülke arasındaki dostluğu pekiştirdiğini ifade etti.
ELFED Genel Başkanı Kazım Gökhan Elgin, 'hemşerilerimizle gurur duyduk 'dedi.
Katılımcılar, düzenlenen etkinlikte Elazığ'a özgü yemeklerin yer aldığı sofralarda buluşurken, Sanatçı Mehmet Demirbağ memleket türkülerine eşlik ederek hasret giderdi.

GRANİ

Pis bir huyum var. Genelde şehrimizin tanınmış isimlerini yazarken, öyle biyografi türü yazılar yazmayı sevmim. Yok ana adı, baba adı, doğduğu köy, doğum yılı, medeni hali... İşte bu tür soru ve cevapları sevmim. Daha önce Çaydaçıra dergimizde yayınlanan sohbet türündeki yazılarımda da konuştuğum tanınmış kişilerle olan başka yazılarımda da hep ilginç sorular sorup cevaplar alıp, kimsenin pek bilmediği konuları köşe yazılarıma taşımışımdır.

BEDRİ YÜCEL

Uzun zamandır radarımda olan ve köşeme taşımayı düşündüğüm, şehrimizin başarılı sanatçılarından mütevazı, saygılı, sevilen Emrah Güllü gardaşı nihayet ortak bir konuda köşeme taşıma fırsatını buldum. Buyurun okuyun ve bakın Emrah Güllü de benim gibi neden şikâyetçi.

Emin olun Emrah Güllü "Akustik Şarkılar" programında söylemeseydi ne demek olduğunu bilemeyeceğim "Grani" kelimesi, meğersem Diyarbakır, Mardin ve Bingöl yöresine ait bir oyun havasının adıymış. Meraklıyım ya, hemen araştırmaya başladım ve bulup nasıl oynandığını izledim. Bi baktım ki şehrimizde uzun zamandır sürekli oynanan bir oyunmuş. Gittiğim çoğu düğünlerde görmüşüm ama adını bilmidim. Çok da merak etmidim. Zaten oyun havası çali; üç ileri, üç geri dakikalarca dönenerek bir oyun oynani.

Hadi anladık o yörenin insanları çok sevip oyni ama bizimkiler niye çok oyni, onu anlamim. Valla bizim sanatçılar da bu oyunun devamlı oynanmasından şikâyetçilermiş. Düğün sahiplerine ayıp olmasa çaldırıp oynamayacaklarmış ama ekmek parası diyip katlanilermiş. Gardaş bi zahmet kendi oyunlarımıza, türkülerimize dönelim artık. Bu kadar zengin mahalli kültürümüz, oyunlarımız, halaylarımız var ama biz kalkmışız hah'ı taklit edik.

Grani'den girmişken şu halay mevzusunu biraz daha açam. Düğünlerde genelde gençler gidip müzisyenlerin kulağına "Abe şunu da çal, bunu da çal" diyerek istekte bulunilerdi. Hatta bu istek konusu ve halayın başında oynama yüzünden çok kavgalara da şahit olmuşumdur. Oynayanların aralarına aldıkları adamları seçmeleri, bazen aralarına sokmama olayları kavgalara sebep olmuştur. Hele bir de davul klarnet çalan müzisyenlerin istek bir parçayı çalmaması tam bir kavga sebebi olup; tokmaklar, tabaklar, bardaklar havada uçuşmuştur. Bu olaylar da geçmişten hafızamızda kalan ve şimdi hatırladıkça bizi gülümseten halaylar mevzumuz olmuştur.

Son cümle; bu yazımı okuyan bazı okuyucular hemen şöyle bir sonuç çıkarmasınlar: "Yav gardaş düğün bizim düğün; istediğimizi çalar oynarız, kime ne? Grani, zeybek, horon... Oynarız." Eyvallah, zaten kimsenin oynadığı oyuna müdahale hakkımız yok. Bizim beklentimiz ve dileğimiz, genelde memleketimizin oyunlarının daha çok oynanmasından ve sahip çıkılmasından yana. Salonlarda oynanan oyunları izleyen çocuklar ve gençler, bu oyunları gelecek kuşaklara taşıma görevini üstlenecek kişilerdir. Elazığ'daki bir düğün salonunda oynanan başka şehirlerin oyunlarını niye taşısınlar ki? Her şehir kendi oyununu gelecek nesillere aktarsın.

FIRAT ÜNİVERSİTESİ 51 YAŞINDA

Rektör Göktaş: “Fırat Üniversitemizin kuruluşunun 51. yıl dönümünü büyük bir gurur, mutluluk ve derin bir sorumluluk bilinciyle karşılıyoruz.”

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Fırat Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Fahrettin Göktaş, Fırat Üniversitesinin kuruluşunun 51.yıl dönümü nedeniyle bir açıklama yaparak üniversitenin köklü geçmişine, akademik başarılarına ve geleceğe yönelik vizyonuna dikkat çekti.

Fırat Üniversitesinin kuruluş yıl dönümü nedeniyle bir mesaj yayımlayan Rektör Prof. Dr. Fahrettin Göktaş açıklamasında şu ifadelere yer verdi;

“Fırat Üniversitemizin kuruluşunun 51. yıl dönümünü büyük bir gurur, mutluluk ve derin bir sorumluluk bilinciyle karşılıyoruz. Yarım asrı geride bırakmanın anlamını geçtiğimiz yıl düzenlediğimiz 50. yıl etkinlikleriyle hep birlikte idrak etmiş; bu köklü geçmişin bizlere yüklediği sorumluluğu bir kez daha güçlü şekilde hissetmiştik. 50. yıl vesilesiyle ortaya koyduğumuz birlik, aidiyet ve kurumsal hafıza, bugün 51. yılımızda daha sağlam adımlarla ilerlememize rehberlik etmektedir.

ZOR ŞARTLA DOĞAN BÜYÜK BİR EĞİTİM YUVASI

51 yıl önce, sınırlı imkânlara rağmen Elazığlıların büyük bir heyecan, inanç ve kenetlenme ruhuyla kurduğu üniversitemiz; bu toprakların eğitim ve bilimle kalkınacağına yürekten inanan öncü isimlerin fedakârlıklarıyla hayat bulmuştur. O günün zorlu şartlarında atılan bu güçlü temel, bugün ulaşılan başarıların en kıymetli dayanağını oluşturmaktadır. Kuruluş sürecindeki bu azim ve dayanışma ruhu ise aradan geçen yıllara rağmen üniversitemizin karakterini şekillendirmeye devam etmektedir.

Bilimden Güç Alan Kurumsal Yükseliş

Kurulduğu günden bu yana bilimsel üretimi merkeze alan üniversitemiz, yükseköğretim alanında bölgesel bir kurum olmanın ötesine geçerek ulusal ve uluslararası düzeyde saygın bir konuma ulaşmıştır. Akademik kadromuzun nitelikli çalışmaları, disiplinler arası araştırma kültürünün gelişmesi ve proje odaklı yaklaşımın yaygınlaşması sayesinde üniversitemiz, bilimsel yayın, proje ve patent üretiminde her geçen gün daha güçlü bir performans sergilemektedir. Bu yönüyle Fırat Üniversitesi, yalnızca bilgi üreten değil, aynı zamanda bilgiyi toplumsal faydaya dönüştüren bir yükseköğretim kurumu olma misyonunu kararlılıkla sürdürmektedir.

Küresel Rekabette Güçlü Bir Üniversite

Günümüzde üniversiteler arası rekabetin küresel ölçekte yaşandığı bir dönemde, Fırat Üniversitesinin dünya üniversiteleriyle yarışan bir noktaya ulaşmış olması bizler için son derece kıymetlidir. Uluslararası sıralamalarda elde edilen başarılar, yürütülen bilimsel iş birlikleri ve artan akademik görünürlük, üniversitemizin küresel ölçekte daha güçlü bir aktör haline geldiğinin somut göstergeleridir. Bu başarılar, planlı ve sürdürülebilir bir akademik vizyonun ürünüdür.

Modern Altyapı Ve Yeni Yatırımlarla Geleceğe Hazırlık

Öte yandan, yalnızca akademik başarılarla değil, fiziki altyapı yatırımlarıyla da üniversitemizi geleceğe hazırlıyoruz. Son yıllarda hayata geçirilen yenileme ve güçlendirme çalışmalarıyla eğitim-öğretim alanlarımız modernize edilmiş, daha güvenli ve modern mekânlar oluşturulmuştur. Yeni yatırımlar ve devam eden projelerle, öğrencilerimizin daha nitelikli ortamlarda eğitim almasını sağlarken, akademisyenlerimizin de bilimsel çalışmalarını daha verimli şekilde sürdürebileceği bir altyapı inşa ediyoruz.

Fırat Üniversitesinin bugünlere ulaşmasında emeği olan tüm rektörlerimize, akademisyenlerimize, idari personelimize, öğrencilerimize ve mezunlarımıza içtenlikle teşekkür ediyorum. Bu kurumun her bir ferdinin katkısı, üniversitemizin kurumsal kimliğini güçlendiren en önemli unsurlardan biri olmuştur. Geçmişten aldığımız bu güçlü mirası, geleceğe daha ileri bir seviyede taşıma kararlılığımız tamdır.

51 yıllık birikimiyle Fırat Üniversitesi, bilim üretmeye, insan yetiştirmeye ve topluma değer katmaya aynı azim ve kararlılıkla devam edecektir. Kuruluş yıl dönümümüzün üniversitemize, şehrimize ve ülkemize hayırlı olmasını diliyorum.”

HARPUTLU HASAN BURHÂNEDDİN CİHANGÎRÎ

Tesadüf mü dersiniz, yoksa tevafuk mu bilmem; onunla ilk karşılaştığımda hem kendime hem de yaşadığım süre boyunca özlemini duyduklarımın ya da farkına varamadıklarımın ne kadar çok olduğuna hayıflandım. Nasıl mı?

Üsküdar kıyılarından Tophane'ye her baktığımda gözlerimin aradığı yer hep Cihangir Camii olmuştur. Caminin hikâyesini az çok bildiğim için, gri havalarda bile gözlerim burayı arar durur. İçimde büyük bir arzu ile Üsküdar'dan Tophane istikametine bakarken gördüğüm bu cami, bende her zaman farklı bir duygu uyandırır. Uzaktan bakıldığında bile insanı kendine çeken, sessiz ama güçlü bir cazibesi vardır.

Cihangir Camii, Kanuni Sultan Süleyman'ın genç yaşta vefat eden oğlu Şehzade Cihangir adına Mimar Sinan'a yaptırılmıştır. Uzaktan görünüşü her zaman dikkatimi çekmiştir; fakat doğrusu oraya nasıl gideceğimi bir türlü kestiremiyordum. Gitmeye niyetlendiğimde ise her defasında bir engel çıkıyordu. Kabataş–Karaköy hattında yürümek benim için sıradan bir alışkanlıkken, Cihangir Camii yukarıda, sanki ulaşılması zor bir zirvede duruyormuş gibi gelirdi.

Bunun en büyük sebebi, Karaköy'e doğru ilerlerken karşıma çıkan dik merdivenlerdi. İnsanların bu merdivenleri her gün nasıl çıktığını düşünür, hayret ederdim. Böylece camiyi ziyaret etmek hep ertelendi ve içimde bir ukde olarak kaldı.

Cihangir Camii'nin beni cezbetmesinin iki önemli sebebi vardı. Birincisi, Şehzade Cihangir'in ağabeyi Şehzade Mustafa'ya duyduğu derin sevgi ve onun haksız yere öldürülmesinden sonra yaşadığı büyük üzüntüyle kısa sürede vefat etmesiydi. İkincisi ise, Mimar Sinan'ın bu eserde adeta Şehzade'nin ruh hâlini taşla ifade etmiş olmasıydı. Uzaktan seyrederken bu duyguyu her defasında hissederdim. Sanki bu cami, Sinan'ın iç dünyasında saklı bir sitemin ve sessiz bir itirazın ifadesi gibiydi.

MEHMET ALİ TALAYHAN

Zamanla buraya ulaşmanın daha kolay yolları olduğunu öğrendim; ancak "Bunda da bir hayır vardır" diyerek yine en zor yolu seçtim. Yüzlerce basamağı tırmanarak ulaştığım caminin bahçesi oldukça kalabalıktı.

Bahçeden Marmara'nın masmavi sularını ve adaların inci gibi dizili görüntüsünü seyretmek başlı başına bir sürprizdi. Hava açık olduğunda Bursa'daki Uludağ'ın siluetini görmek ise insana tarifsiz bir ferahlık veriyordu.

Bu manzaranın içinde, bahçede sade görünümlü bir türbe dikkatimi çekti. İster istemez, biraz çekingen bir hâlde oraya yaklaşıp içinde yatan kişinin kim olduğunu anlamaya çalıştım. Gözlerim hâlâ Marmara'dan

ve adalardan kopmak istemese de türbenin üzerindeki yazı dikkatimi çekti. Yazıyı okumaya başladığımda, bütün ilgim buraya yöneldi.

Büyük bir şaşkınlıkla öğrendim ki burası, camiyle birlikte anılan tekkenin kurucusu olan, Halvetiyye tarikatının Cihangîriyye kolunun pîri Şeyh Hasan Burhâneddin Cihangîrî'nin türbesiydi. Harputlu olan bu zatın adını daha önce duymuştum; Sefîne-i Evliyâ'da rastlamıştım. Bir Harputlu olarak burada onunla karşılaşmak benim için ayrı bir anlam taşıyordu.

Caminin birkaç kez yandığı ve son olarak II. Abdülhamid döneminde onarıldığı bilinmektedir. Türbe ise 1951 yılına kadar ahşapken bu tarihten sonra yıkılıp beton olarak yeniden yapılmıştır. Tamirat sırasında konulan kitâbeden, Hasan Burhâneddin Efendi'nin 1611 yılında tekkenin başına geçtiği anlaşılmaktadır. Bu da tekkenin o tarihte faal olduğunu göstermektedir. 1925 yılına kadar süren bu gelenekte zikirlerin devam ettiği bilinmektedir. Ayrıca müstakil bir tevhidhâneye dair kesin bir bilgi bulunmadığından, zikirlerin cami içinde yapıldığı düşünülmektedir. Peki, Harputlu Hasan Burhâneddin Efendi'yi 16. yüzyılın zorlu şartlarında buraya getiren sebep neydi? Kaynaklar bu soruya net bir cevap vermez. Ancak Celâlî isyanlarının yaşandığı, yolların güvensiz olduğu bir dönemde Harput'tan Bursa ve İstanbul'a uzanan bir yolculuğun ardında güçlü bir manevi arayış olduğu açıktır.

Harput gibi köklü bir ilim ve irfan merkezinde yetişen birinin, içindeki derin arayış duygusuyla yola çıktığını düşünmek zor değildir. Bu, sıradan bir yolculuk değil; insanın kendi iç dünyasına yaptığı uzun, sessiz ve zorlu bir yolculuktur.

Celâlî İsyanlarının karanlık ve korku yüklü günlerinde, yolların kesildiği, can güvenliğinin neredeyse tamamen ortadan kalktığı bir zamanda böylesi bir yolculuğa çıkmak; ancak sarsılmaz bir irade ve derin bir imanla mümkün olabilirdi. Hasan Efendi'nin bu meşakkatli seyahati, zahiren şehirler arasında bir hareket gibi görünse de hakikatte gönülden gönüle, arayıştan vuslata uzanan bir seyr u sülûk yolculuğu olduğu anlaşılmaktadır.

Nihayet yolculuğu Eyüp'teki bir dergâhta sükûnete erer. Sanki uzun zamandır aradığı huzurun izini burada bulmuş, içindeki fırtına yavaş yavaş dinmeye başlamıştır. Bir müddet burada kalır; nefsini terbiye eder, ruhunu olgunlaştırır. Zamanla aldığı icazet, onun bu manevi yolculuktaki merhaleyi tamamladığını gösterir.

Ardından Cihangir'de ders vermeye başladığında, sözleri yalnızca kulaklara değil, kalplere de dokunur. Etrafında toplanan insanların sayısı gün geçtikçe artar; her biri, onun dilinden dökülen hikmet damlalarında kendi arayışına bir karşılık bulur. Bu manevi iklim zamanla genişler; artık dar kalıplara sığmaz, zikir halkası büyür, çoğalır ve adeta bir gönül deryasına dönüşür.

Devam edecek...

Kürsübaşı Bulanık'ı mest etti

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ Belediyesi Musiki Toplulukları Kürsübaşı Ekibi, Muş'un Bulanık ilçesinde düzenlenen etkinlikte sahne aldı.

Elazığ Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Müdürlüğü bünyesinde faaliyetlerine devam eden Musiki Toplulukları Kürsübaşı Ekibi, Muş'ta Harput musikisinin en güzel örneklerini sundu.

Bu kapsamda Muş'un Bulanık Kaymakamlığı tarafından düzenlenen programda Kürsübaşı ekibi, Gençlik ve Spor İlçe Müdürlüğü Spor Salonu'nda sahne aldı.

Çok sayıda davetlinin katıldığı program, Elazığ Belediyesi Musiki Topluluklarının halk oyunları gösterileriyle başladı. Koro Şefi Tuna Bozkurt'un yönetimindeki Kürsübaşı ekibinin birbirinden güzel eserleri, izleyiciler tarafından beğeni ve coşkuyla takip edildi.

Programda konuşan Bulanık Kaymakamı Ömer Övünç Koşansu; Elazığ Kürsübaşı ekibini, ilçe halkıyla özel bir gecede buluşturmak istediklerini ve bu konuda Elazığ Belediyesi'nin katkılarının anlamlı olduğunu ifade etti. Kaymakam Koşansu, desteklerinden dolayı Elazığ Belediye Başkanı Şahin Şerifoğulları'na teşekkür etti.

Elazığ Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Müdürü Mehmet Karaaslan'a plaket takdim eden Kaymakam Ömer Övünç Koşansu, Elazığ Belediye Başkanı Şahin Şerifoğulları'na iletilmek üzere Sultan Alparslan temalı yağlı boya tablosu hediye etti.

Elazığ Filmini Arıyor

Sinema atölyesi başladı. Hayallerimizin peşinden gitmek bir ayrıcalık olsa gerek. Yazarlık atölyesi kursu başladığında da heyecanla beklemiştim. Yazma tutkumuz olsa bile bazen onu ateşleyen bir flaş, bir yalaz olması gerekti. Sinema atölyesi şimdi aynı heyecanla başladı. Yine ne film çeviriyorsun diyenler mi dersiniz, ne film adamlarsınız diyenler mi, bundan da geri kal diyenler mi, başımıza bir de sinemacı mı olacan diyenler mi, biz kulaklarımızı her zamanki gibi tıkayıp yola koyulduk iki vasıta ile ulaştığım için bu atölyeye beş on dakika geciksem de can kulağı ile hayal dünyamızı genişletiyorduk.

Hocamız Elazığlı bir yönetmen aynı zamanda bir şair... Hocamızın bir sohbet havası içinde, anlattığı derin bilgilerinden yararlanarak dersler başladı. İlk olarak kendinizi tanıtın dediğinde

OYA ORHAN

"Ben yönetmen diye başlayın" deyince ne çok heyecanlanmıştık. İkinci hafta da “ben senarist" diye başlayacaktık. Hocamızın en etkilendiğim cümlesi arasında sinema "Tanrıya öykünme sanatıdır" İlerde daha nice puf noktaları alacağımız kulak kabartılarımız olacaktı. Senaryo nasıl yazacaktık, film nasıl çekecektik her şey adım adım ilerliyordu. İlk öğrendiğimiz sinopsis nasıl yazılır olmuştu. Sinemanın A Be Ce sini öğreniyorduk farkında olmadan, herkes bir sinopsis yazıp getirin dediğinde senaryoyu özetleyen bir olay örgüsü olduğunu anladım ve yazmaya koyuldum neye bulaştığımı bilmeden, hiç bilmediğimiz bir kelimenin içini doldurmak nasıl olacaktı. Küçük hikayelerden esinlenip, yazmaya çabalarken karakterler kim, mekân nerde olacak, olay ne diye düşünürken, hocanın birkaç tane sinopsis örneğinden sonra kendi yazdıklarımın ne çok eksiklikler ne çok fazlalıklar olduğunu anladım. Kendi kurguladığımız bir senaryoyu kendimiz yazıp kendimiz oynayıp kendimiz yönetecektik. Küçürek öyküler nasıl da senaryolaşacaktı? Her gün yeni bir şeyler öğreniyorduk ve sinemanın çok yönlü bir sanat olduğunu her bir adımda daha iyi anlıyordum. Karakter oluşturmak için ne çok şey bilmemiz gerekenler vardı, hayal dünyamızı, yaratıcı gücümüzü, alarak belki bir film senaryosu oluşturmak için yüreklerimizi sıvadık... Nice kurgularımız, kurmacalarımız olacaktı.

Sinema atölyemiz devam ediyor hocamız Süleyman Ağa Baydilli geniş yelpazesindeki minik anekdotlarla bizi düşünmeye sevk ediyordu. Senaryonun içindeki karakter belki biz olacaktık belki bu kadar olaylar, sözler kendincilikten başka bir şey değildi. Kelime dağarcığının ne önemli olduğunu şimdi bir anlıyorum ki, kelimesini bilmediğimiz bir duyguyu nasıl resmedecektik nasıl anlatacaktık. Sinema görüntülerle anlatma sanatıydı

Ne öğrendik biliyor musunuz? "Gevezelik etmeden, uzun boylu laflar etmeden, görüntülere, karakterlere kanat takıp uçuracağız" demişti hocamız.

Klarnetin Elazığ müziğine nasıl ve ne zaman girdiğini, klarnetin atası olan Harput müziğinde kullanılan çığırtma adlı kartal kemiğinden yapılan bir müzik aletin nasıl evrimleşip halk kültürüne hizmet ettiğini de araştırmıştım. Bir de trük diye bir kelimeyle karşılaştım, onu da araştıracağım. Nice bilmediğimiz kelimeleri duyacağımı biliyorum entelektüel kimliğime

katkısı olacağına inanıyorum. "Bir şey biliyorum, o da bir şey bilmediğim" sözünü hatırlayarak kelime dağarcığıma eklediğim bir kelime daha diyerek içsel sözlüğüme sundum. "Entelektüel birikim olmadan, sinemasal gözlem olmadan duygu varyantlarını hacimlemeden nasıl bir film yapabilirdik?" Her cümlesi kulağımıza küpe olacak diye düşündüğüm bilgiler sessizce birikiyordu. Dersleri kendi dünyamızda yoğurup birlikte bir film çekeceğiz daha nice çekilmemiş filmler, tanımadığımız nice duygular, görüntülenmemiş nice sahneler... Aynı yazmak gibi nice kelimeler var bir araya gelmemiş. Şimdi yeni sinopsisler yeni karakterler, yeni mekanlar, yeni bir senaryo yazma zamanı sanki birkaç fırın daha ekmek yemek lazım. Bizi düşünmeye, hayal kurmaya sevk eden bu dersler bir film nasıl yönetilir, nasıl kurgulanır daha birçok nasılları da öğreneceğimiz hayat tecrübelerini bize aktaran hocamıza teşekkür ediyorum. Yazma, okuma, sevinçlerimizi kaybetmemek ümidiyle.

REKLAMLARINIZ
İÇİN
BİZİ ARAYINIZ...
0553 253 30 90

Arıcak'ta Ters Lale zamanı...

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Arıcak İlçesi'nde baharın gelişiyle birlikte ters laleler çiçek açtı. Bölgeyi süsleyen ve halk arasında "ağlayan gelin" olarak da bilinen ters laleler, oluşturdukları manzarayla görenleri hayran bırakıyor.

Her yıl bahar aylarında kısa süreliğine açan bu özel bitkiler hem doğaseverlerin hem de fotoğraf tutkunlarının ilgisini çekiyor.

Yetkililer, ters lalelerin korunması gerektiğine dikkat çekerek, çiçeğin koparılmasının yasak olduğunu ve koparanlara 700 bin lira idari para cezası uygulandığını hatırlattı.

Ağlayan Gelin Efsanesi

Halk arasında, sevdiğine kavuşamadığı için ağlayan gelini temsil ettiği düşünülen ters laleler, doğa ve fotoğraf tutkunlarının gözdesi oluyor.

Ters lale ile ilgili yörede anlatılan efsaneye göre; köyün birinde genç çoban, köyde yaşayan kıza gönlünü düşürür, sevdalanır. Lakin ne yapsa ne etse de çobana kızı vermezler. Gamlanır, kederlenir ve artık işin içinden çıkamaz hale gelir. Gönlüne söz geçiremez. Nihayetinde çoban sevdiği kızı kaçırmak için yola koyulu verir. Az zaman uz zaman gittikten sonra günün birinde seher vakti sevdiğinin kolundan tutar ve köylerinden hızlıca kaçıverirler. Uzun bir yolculuğun ardından tam da Dicle Nehri'nin kenarında öylece kalırlar. Baharın gelişiyle

birlikte Dicle daha bir coşkun hale gelmiştir. Geçilmesi neredeyse imkânsızdır. Lakin sevenler ne yapsın başka hâl çare kalmamıştır. Bir yolunu bulup buradan geçmek zorundadırlar. Az bir zaman sonra birbirlerine sıkı sıkı sarılarak geçmeye karar verirler. Ama Dicle ne sevda dinler ne de gönüllerin sesini… Taşkın bir şekilde çağlayan nehrin ortasına geldiklerinde sevdiği yârinin elleri çobanın elinden sökülür ve son kez göz göze gelirler. Genç kız Dicle'nin asi, serin sularında kayboluverir. Üzüntüden ne yapacağını bilemeyen çoban, sevdiğini hızlıca aramaya koyulur. Saatlerce, günlerce arar ama yine de bulamaz. Onların sevdaları sır olup, azgın sulara karışmıştır. Yaşadığı acı sebebiyle dağlara, yükseklere, zirvelere koşan çoban, sevdiği kızın yüzünün hayalini laleler üzerinde görür. Durmadan onları izler ve koklar. Hasret gidermeye çalışır. Bu acıya daha fazla dayanamayan lale çiçekleri ise boyunlarını bükerler. O günden bugüne öylece kalakalırlar. Ters lale çiçekleri yıllar yılınca Anadolu insanının gönlünde bir sevda hikâyesinin yansıması ve sembolü olarak her daim yer edinmiştir.

Susadım Harput kitabı devam; 5. Bölüm

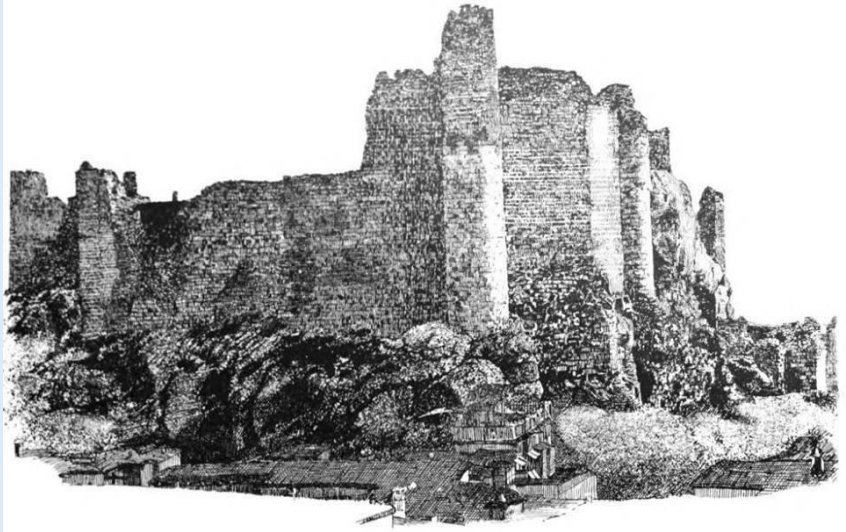
Cınıvız Ali Dayı...

Neyse bayağı açılmadan tekrar seninle rahmetli Zülfikar amcanın evine dönelim bakalım neler oluyor. Ben burada eşi için karışmasın diye adına Uzun sakine abla diye hitap edeyim. Uzun sakine abla eşi rahmetli olduğunda çocukları çok küçüktü. Dört kız bir erkek çocukla sadece rahmetliden kalan evi vardı. Eşinin daimî geliri olmadığından besleyip geçimini sağladığı bir ineği ve danası vardı. Uzun sakine abla maharetli ve elleri her işe yatkın sözüm ona erkekleri cebinden çıkaran mert, çalışkan cesur sevecen gözü gönlü tok biriydi. Uzun boylu ve zayıf oluşu onun çok çalıştığının canlı kanıtıydı. Halende aynı sevecen ve bünyeyle yaşama tutunmaya çalışıyor. O çocuklarını büyüttü. Çocukların en büyüğü Sultan kızın

İRFAN KARABULUT

akrabasıyla evli annesine nazaran çok kilolu ve sevimli asabi bir yapısı vardı. Ama onunda geçimi kıt kanaat ve eşi günü birlik işlerde çalışıyor. Gülşah dersen evli çocuklu İstanbul'a yerleşmiş galiba diye duydum. Gökhan evin tek oğlu annesinin göz bebeği ne yazık ki hayat onu ailesine hasret çektirerek yurt dışında sınıyor. Sanırım anne tarafından akrabayla evlenip yurt dışına yerleşmiş. Bir nevi istikbalini kurtarmış görüyorum. Sonay'ında kuaförlük mesleğini Ankara'da devam ettireceği haberini aldım. Hadi bakalım hayırlısı olsun. Son numara Hülya ise fikirleri gayet açık. Ailede okuma oranı düşük olmasına rağmen son derece görüşleriyle aydın biri Canlı kişiliğiyle hayat dolu. Otuz yıldan beri can ciğer bir aile dostumuzdan ayrılıklar hiçbir şey götürmemiş. Halen uzun sakine ablayla görüşüyorum. O gerçekten kaybedilmemesi ve kıymeti bilinmesi gereken nadir insanlar biri çocuk. Sen eğer büyür ayaklanırsan böyle vefalı dostluklar edinmeni tavsiye ediyorum. Zaman buldukça aradaki mesafeleri eriterek bu güzel dostlukların kurulduğu temelleri ilk günkü haliyle sapasağlam ayakta tutmak adına gider gelirim. Onların evinin yanında Müslim ağabeyin kendi evi vardı. Hanımı Şişko sakine abla, Uzun sakine abla annem ve bir de rahmetli Geyik abla vardı ki bunlar ayrılmaz dört kafadarlardı. Yeri geldiğinde geyik ablamdan da bahsedeceğim sana çocuk. Bu dörtlünün yedikleri içtiklerinin hiç ayrı gittiğini görmedim. Gündüzleri ev işlerini bitirip yanlarına azıkları ve biz çocuklarıyla birlikte her evin besledikleri bir iki küçük büyük baş hayvanlarını otlağa çıkarırdık. Bazen tarihi Harput kalesinin diğer adıyla süt kalesinin altında olan ve soğuk suyuyla hastalıklara şifa adı eskilerden kalma olan Dabakhane'nin yakınlarında otururlardı. Söz burada süt kalesinden açılmışken sana süt kaleyle alakadar bir rivayeti anlatayım çocuk. Cınıvız Ali dayı dâhil tüm büyüklerin çocukluklarında duyup bildiği ve sonraki nesillerinde duyması öğrenmesi gereken süt kalenin rivayetini her fırsatta anlatırdı. Anlattığına göre çok eskilerden sayılamayacak kadar çok koyunları olan zengin bir hükümdar varmış. Koyunlardan sağılan sütler ihtiyacı olanlara dağıtılır yenir içilir fazladan arta kalanlarsa derelere dökülürmüş. Gel git zaman hükümdarın aklına kendine bir kale ama hiç kimsenin giremeyeceği sağlam bir kale yapmak fikri gelmiş. Hemen emirler verdirip gerekli hazırlıklar yapılarak bu günki yerine gizli geçitleri, burçları, sığınakları olan ve topraklarına hâkim yüksek kayalar üzerine sağlam kale inşaatının başlamasına ferman çıkarmış. Şansızlık bu ya kaleyi yaptığı yıllardaysa büyük bir kuraklık başlamış ve kale yapımı susuzluktan yarım kalmış. Hükümdar ve ahali çok çareler aramış düşünmüş âlim ulema ve bilginlerine danıştıktan bulmuş çareyi.

HARPOOT CASTLE.

Dört bir yana haber salarak bundan sonra sütlerin derelere dökülmemesini ve toplanıp kalenin yapım harcına dökülmesi emrini vermiş. Ahali hükümdarın kararına saygı duyarak evlerinde içmek için dahi ayırdıkları sütleri bile biriktirerek dökmeyip kale harcında kullanılması için başlamışlar kaleye taşımaya. Hükümdar ustabaşısına toplanan sütleri kale harcında su yerine kullanması emrini vermiş. Böylece temel yapımından burçlarına kadar bu kale suyu süt olan harçlarla örülüp bitirilmiş. İnşaat bittiğindeyse kale süt beyazı rengini alınca süt kale adıyla anılmaya başlanmış. Süt kalenin başka bir efsanesi de kalenin içinde mükemmel bir zindan ve zindanın girişinden başlayıp merdivenlerle inilen çok uzun dehlizleri ve bu dehlizleri ışıkla aydınlatan havayla dolduran bacalarıyla su sarnıçları da varmış. Kalenin iç derinlerine giden bu gizli dehlizlerin zindana giden yolları dışında ayrı üç yol daha varmış. Bu yollardan bir tanesi doğu tarafında, kalenin doğu cephesinde kaleye bitişik Süryani kadim kilisesine inermiş. Diğeri kalenin içine erzak mahzenine açılan yol ise Hüseynik'e doğru gider sinabut mahallesinden çıkarmış. Batıya giden öteki yol ise tilkilik dağının altından çıkarmış. Rivayete göre bu dehlizlerin tavanında ince bir kıl ile asılı bir gügüm varmış ve gügüm düşünceye kadar da kale ayakta kalacakmış. Kalenin zindanlarındaysa Dönemin Artuklu beyi belek gazinin esir aldığı haçlıların derebeyleri ve kralları burada zincire vurulduğu söylenirmiş. Kalenin üstündeki hala ayakta kalan burçlarından birini eski zaman beylerinden Nizamettin İbrahim beyin yaptırdığı söylenmektedir. Kalede adı geçen burcun çevresinde gezinirken Cınıvız Ali Dayı'nın anlattığı ve Sinabut mahallesinin batıya açılan sağ tarafındaki erzak dolu mahzenine inen gizemli dehlize bir gün tesadüfen rastlayınca çocuk aklı merakımla mahzene inmek istedim. Zindan girişine yakın bir delikten içeriye baktığımda koyu karanlıktan bir şey göremesem de derinlerinden buz gibi nemli küf kokulu rutubet bir havanın estiğini hissettim. Mahzen karanlık yer yer kayalarla tıkalı olmasına karşın indim korkusuzca. Kaleden girip dere yatağına ulaşana kadar rahat nefes alırken havadar olduğunu fark ettim. Sadece bir yerde yanlamasına düşen düz bir kaya parçası yolumu tıkamıştı. Birkaç kez ellerimle karanlığı araştırıp geçmeyi denedim fakat geçemiyordum. Çok dardı kendime olan güvenle cesaretim yerini telaşa korkuya bırakmıştı. Sıkışmış ileri geri hareket edemiyordum. Yorulmuş olmama rağmen çok dar karanlık yerde mahsur kalmış merakım yüzünden bir türlü ilerleyemiyordum. Sonunda aşağı yukarı zikzaklar çizerek sürtünerek en çokta göğüs kısmında zorlanarak başardım gün ışığına çıkmayı savaşı kazanmış muzaffer bir edayla. Aslında burasının bizim halk deyimiyle otuz iki merdiven olduğu söylense de asla otuz ikilik bir basamak veya asılı güğüme rastlamadım.

Aşağıda kale dibindeki dere yatağında çıktığım yer Cınıvız Ali Dayı'nın arada bir bazen tilki tavşan avlamaya geldiği kayalıklardan ibaret yapmış olduğu kovuğuna bir hayli uzaktı. Tilkilik dağına çıkan öteki yol ise daha evvel kayabaşında bizim lojmanlarda oturduğumuz kayalığın alt tarafıydı. Hatırlarsan sana tilkilik dağında oturmaya elverişli bir yerimizin olduğunu anlatmıştım. Arkadaşlarla burada toplanıp keyiflice sigara dumanını ciğerlerimize çekerdik. Sonrada kokusunu gidermek için yanı başımızda kendiliğinden kaya yarıklarında yetişen yaban dağ incirini yediğimizden bahsetmiştim çocuk. İşte Süt kalenin içinden geçerek gizli dehlizin çıktığı yol bizim toplandığımız yerin tam altındaydı. Burayı da bilirim yarı

kapalı kovuk görünümlü kaya oyuğu bu yerin zemini ince elenmiş kum doluydu. Sanki elenerek buraya bizzat serilmişti. Ve her ne zaman buraya gelsem kaya kovunun içindeki ince toprağımsı kumu ellerimle düzeltirdim. Yaz sıcağında serin yer yatağınca kuma uzanır uyurdum.

Bugün burası hala durmakta ve önünde alttan çökmüş bir çukur bulunmaktadır. Başka bir efsaneye göre de süt kalenin hazinelerle dolu odasında tek başına güzeller güzeli bir kız yaşarmış. Bu kız süt kaledeki hazine odasında hazinelerin tam ortasında bir sene boyunca yerinden kalkmaz hareketsiz uyurmuş. Sadece sene de bir gün uyanırmış. Uyanır uyanmaz da "süt kale dere hamamı yıkıldı mı, katır kuzuladı mı?" diye bağıra çağıra söyler tekrar uyurmuş. Halk kulaktan kulağa söylenen bu kehanetin gerçekleşmesinden çok korkarmış. Dabakhane yer olarak bir dere içinde soğuk ve şifalı diye bilinen suyuyla ünlüdür. Bura da akarsuyun kıyısında oturup toplanırdık. Ve dereden akarsu içinde tertemiz aciceleri tuza banıp yemek için toplardık. Acice teregiller familyasından oluşup az acımsı ve baharlarda kendiliğinden akarsularda yetişir. Yeşil taze görünüşüyle tereye benzer tuzla yenilen acımtırak bir ot türüdür. İlerde buradan detaylı olarak bahsedeceğim. Bazen yakınlardaki tanıdık bağ ve bahçelere giderdik çocuk. Sana şişko Sakine ablayı anlatayım çocuk. Şişko Sakine ablam

ev sahibimiz Seyid Hıdır dedenin eşi Gülsün ablanın yeğenidir. Babası da şehrin az dışında bağ bahçesi olan Seyid Hüseyin dedeydi. Seyid Hıdır ve Seyid Hüseyin dedeler kardeştiler. Eşi Müslüm ağabey ise onların bağ sınırı komşularıydı. İki tarafında aileleri çok kalabalık olup görücü usulüyle evlenmişlerdi. Bu evliliklerinden Leyla, Fevzi, Gül, Kenan adında dört çocukları oldu. Şimdilerde akrabasıyla evli olan Leyla yurt dışında yaşıyor. Ara sıra eskileri yâd etmek adına haberlerini alıyorum eş dostlardan. En çokta ailece hep beraber dedesi rahmetli Seyid Hüseyin dedenin bağına giderdik. Annelerimizle ağaçlardan dökülüp kuruyan dut, ceviz, elmaları toplardık. Ben Sakine Ablanın kardeşi Leyla'nın dayısı Ali ile çok sıkı arkadaştık çocuk. Onunla aynı okul ve sınıfta okuyorduk. Her zaman birlikte gezer yer içerdik. Ali'nin haksızlığa gelmeyen bir yapısı var ki bu hiç değişmedi. Halen de öyle devam ediyor.

O yurt dışına gidip İngiltere'ye yerleşeli otuz yıl oldu. Oranın vatandaşlığını almıştı. Sosyal medya sayesinde izini buldum. Babasının rahatsızlığını duyup baba ocağına kesin dönüş yapsa da prostat kanseri olan babası gelişinin ardından bir süre sonra hakkın rahmetine kavuştu. Ali'nin de sağlığı iyi değil arada bir selamlaşıp hal hatırı hasbıhalle yâd ediyoruz eskilerimizi. Sakine ablanın ayrıca Cafer, Hüsniye, Zeycan, Ali ve Hasan adlarında kardeşleri vardı. İçlerinden sadece Cafer evli olup Firdevs isimli eşinden Çiğdem ile Cem adlarında iki çocuğu olmuştu. Kendisinden birkaç yaş küçük kız kardeşleri Babası Seyid Hüseyin'le birlikte yaşarlardı. Babası bağlık bahçelerinde hayvancılık ve kuru meyve yetiştiriciliği yaparak geçimini sağlamaktaydı. Genelde bu yörede insanların geçimi böyleydi. Hüsniye her gün ev yapımı ayran, süt, çökelek, yoğurt ve taze tereyağını sırtında taşırdı. Bağ ile Harput arasındaki yaklaşık beş kilometrelik yolu kat ederek sabah şafakla güneş doğmadan kendisini

bekleyen müşterilerine doğal günlük ayran, yağ, yoğurt stillerini ulaştırıyordu. Hüsniye ablanın en çokta litre hesabı saydığı yarım kilogramlık zeytinyağının dikdörtgen göze hoş gelen yeşil teneke kutusu dikkatimi çekerek aklımı meşgul ediyordu. Hala nerede, ne zaman görsem yeşil teneke ambalajın çekiciliğinden bir şey kaybetmediğine kat kat inanıyorum çocuk. Zeycan ise evde günübirlik ev işlerinin yanı sıra hayvanları otlağa çıkarıyor bakımını üstleniyordu. Bu zahmetli bir iş olmakla beraber yetişmekte zordu. Bizde üreticiden direk aldığımız doğal ürünleri güvenle tüketiyorduk. Neyse biz Ali'yle birlikte dut ağaçlarına çıkar zevkle çekirdekli çekirdeksiz, kıllı, kılsız irili ufaklı dutları silkelerdik. Bizden evvel annelerimizde savan dediğimiz ve silkelenecek ağacın altına büyük bir temiz yayvan çarşafı gererlerdi. Dut silkelemeye gelenlerde sahanın bir ucundan veya ortalarından tutardı. Dutlar savanda toplanır. Büyük bakır kazanlarda odun ateşinde karıştırılarak kaynatılırdı. Sonra elde edilen şırası yine temiz ve kalın çarşaflar üzerine dökülerek el ayak girmeyen açık havada toprağa serilir. Sonrada güneşte kurumaya bırakılırdı. Adına her ne kadar pestil dense de bizim buralarda bastığ denirdi. Yine daha evvel kırılıp içleri tüm çıkarılan taze cevizler büyük ve temiz kullanılmamış iğnelerle kalın dayanıklı yorgan kaplamada kullanılan iplere dizilirdi. Sonrada iplere dizili taze tüm cevizler kaynayan sıcak dut pekmezi şırasına batırılırdı. Daha sonrada yine bu ceviz ipleri de sağlam yüksek bir yere asılırdı. Bilhassa özel yapılı çamaşır ipi veya yere toprağa değmeyen ağaç dallarına asılıp güneşte kurumaya bırakılırdı. İşte tüm bu işlemler bittikten sonra adı (Orcik) yani senin bildiğin şeker sucuğu yenmeye hazır olurdu. Kokusu mis gibi tadı doyumsuz oluyordu. Tüm çocuklar çalışırken büyüklere özeniyorduk. Bizleri azıcık övgülerle methetseler dünyalar bizimdi sanki. Yine başka bir işimizde hoşaf yapmakta kullanılan malzemeleri yani elma, kaysı, erik, armut kurusu hazırlamaktı.
Bu işte de evvela meyvelerin yere düşen kuru fakat en sağlamlarını toplatılırdı biz çocuklara. Sonrada toplanan bu elma, armut, ayva meyveleri bıçakla dilim dilim kesilirdi. Kayısı ikiye bölünüp çekirdeği alınırdı. Erik ve Kızılcıkları sadece bıçakla yarılarak yıkamak yeterdi. Son hazırlık işlemleri de bittikten sonra tüm meyveler temiz çarşaflarda güneşe serilip sadece kurumaya bırakılırdı. Ayrıca armut, ayva, elma, vişne gül reçellerinin doyumsuz tatlarını unutmamak gerekir. En çok gül ile ayva reçelini severim. Ağız tadım hala aynı değişmedi. Ceviz ve bademleri kırarak kabuklarından ayıklardık. Başka bir kış meyvesi de Çedene dediğimiz Menengiç ki Bunun kahvesi harikadır. Evvela çedeneler (Menengiç) toplanıp yıkanır ve kahve makinesin da çekildikten sonrada kavanozlarda saklanırdı. Ardından yemeğe lezzetini, tadını vermesi için domates, biber, patlıcanlar kış yemekleri için ayrıca kurutulup saklanırdı. Salça ayrı ayrı biber domates diye yapılıp damlara dizilirdi. Tüm toprak damlar kıpkırmızı salçalarla doluydu. Ekmeğe salça sürüp yemek büyük keyif verirdi her çocuğa çocuk. Biber ile patlıcanın kofiği (Dolması) hazırlığında biz çocuklar annelerimize ipleri hazırlarken gizli bir yarış içindeydik hep. İplere dizilenlerde güneşlenmek ve kurumaktaki yerini alırdı. Sırada maydanoz, Anuğ (nane) soğan ve sarımsak vardı. Bunlarında kış yiyecekleri arasında kurutma işlemleri diğerleriyle hep aynıydı. Sadece maydanoz nane ve pul biberler iyice elde ufalanıp kavanozlara konurdu. Annem yeşil anuğun (naneyi) kurutmasını çok yapardı. Kışın soğuğa öksürüğe ilaç olarak nane limon evlerimizin olmazsa olmazlarındandı. Ve güle oynaya kış hazırlığı imece şeklinde el birliğiyle yapılıyordu. Bazen de sobalı evlerimiz için bağlardan kuru odun çalı çırpı toplar evimize ya sırtımızda ya da varsa at veya eşekle olmadı tanıdıkların Skoda kamyonetleriyle taşırdık. Eğer odun için komşu bağlara ya da civar dağlara çıkmışsak, öğlen yemeklerinde ateş yakıp odun ateşinde çay demlerdik. Odunun kokusu isi dumanı çaya öyle bir tat verirdi ki içilmeye doyulmazdı. Hele birde yemekte annelerimizin yaptığı kete ve ekmeklerimiz ev sacında yapılınca yoğurt, çökelek, taze tereyağını yemek büyük zevkti bizim için. Sana çok enteresan gelecek belki ama ben çocukluğumda şerbet dediğimiz Üzüm şırası ve milli içkimiz Ayran'dan başka içecek tanımadım çocuk. Oysa şimdi yeni nesil milli içecekleri içmek absürt diye terk etmiş. Yazık hem de çok yazık Avrupalılaşmak buysa istemezük valla!

“Turizm Haftası” çeşitli etkinliklerle kutlandı

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Toplumumuzda turizm konusunda farkındalığı artırmak, iç turizmi canlandırmak ve halkın turizm hareketlerine katılımını sağlamak amacıyla kutlanan Turizm Haftası 15-22 Nisan 2026 tarihleri arasında Valiliklerin sorumluluğunda 81 il genelinde çeşitli etkinliklerle 50. kez kutlandı.

“Turizm Haftası” İlimizde de çeşitli etkinliklerle kutlandı. Turizm Haftası, Elazığ’da düzenlenen sergi açılışıyla başladı.

Demokrasi Meydanı’nda gerçekleştirilen fotoğraf sergisi, vatandaşların yoğun ilgisiyle karşılandı.

İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü öncülüğünde organize edilen etkinlikte, Elazığ’ın tarihi, doğal ve kültürel zenginliklerini yansıtan fotoğraflar sergilendi.

Açılışa kamu kurum temsilcileri, öğrenciler ve çok sayıda vatandaş katıldı. Turizm bilincinin artırılması ve kentin tanıtımına katkı sağlanması amacıyla düzenlenen sergide, özellikle Harput başta olmak üzere şehrin turistik değerleri ön plana çıkarıldı. Katılımcılar, sergilenen eserler aracılığıyla Elazığ’ın sahip olduğu potansiyeli yakından görme fırsatı buldu.

Yemek Yarışması

Turizm Haftası etkinlikleri kapsamında Okullar arası Bölgesel Yemek Yarışması düzenlendi.

Elazığ İl Milli Eğitim Müdürlüğü

koordinesinde Şehit Mehmet Öter Turizm Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi ile Bay Arma Turizm İnş. LTD. İşbirliğinde yöresel lezzetler Yemek Yarışması düzenlendi.
Yarışmayla Gastronomi kültürünü yaşatmayı ve öğrencilerin mesleki becerilerini geliştirmeyi amaçlandı. Katılımcılar, hazırladıkları yemekleri jüri üyelerinin değerlendirmesine sundu. Yarışmada öğrencilerin mesleki bilgi, beceri ve uygulama performansları esas alındı.
Yarışmaya sekiz ilden toplam 11 meslek lisesi katıldı.
Yarışma sonunda düzenlenen ödül töreninde birinci Erzurum Hamidiye Kız Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi oldu. İkinci Adıyaman Perre Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi, ev

sahibi Şehit Mehmet Öter Turizm Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi ise üçüncü oldu.
Yarışmaya katılan okullara plaket ve öğrencilere çeşitli ödüller verildi. Ayrıca birinci olan okula tam altın ikinci okula yarım altın üçüncü olan okula çeyrek altın hediye edildi.

Edebiyat Yolcusu: R. Mithat Yılmaz-2

Aşağıdaki hikâye; Fikret Memişoğlu'nun yayımladığı, içerisinde pek çok şair ve yazarın eserlerinin bulunduğu Yeni Fırat dergisinin 34. sayısından alınmıştır. Mithat Yılmaz'a ait olan bu yazı örneği, Aralık 1966 tarihinde yayımlanmıştır.

HİKÂYE: GONG SOKAĞI

Yazar: MİTHAT YILMAZ

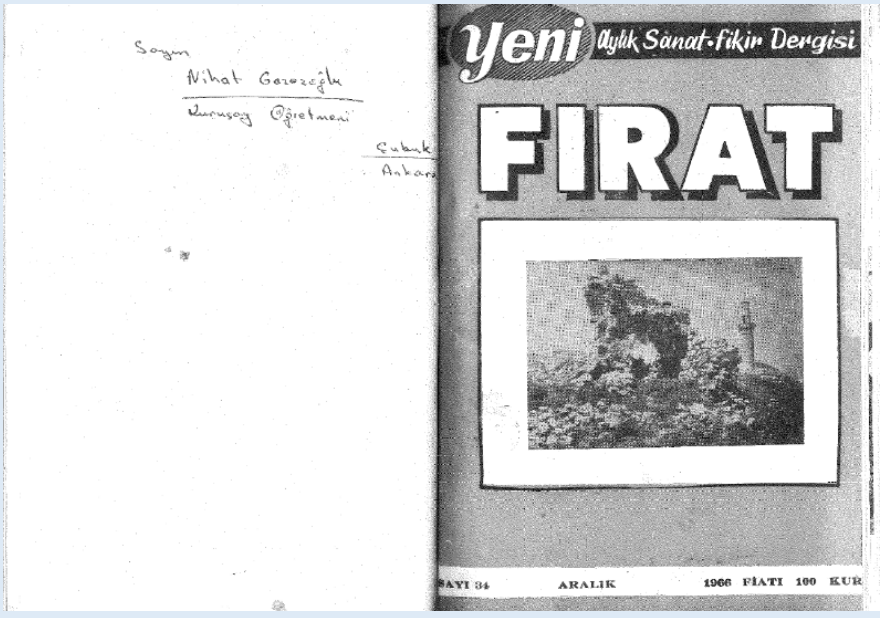
Yüz metreden belki daha da uzun, üç metre yüksekliğindeki kerpiç duvarın sağ tarafındaki dar patikada yürüyen kadın, hâlâ yoluna devam etmekte idi. Üstelik, patikanın gene sağ tarafında, böğürtlen ve dikenli çalılıklardan müteşekkil bir ikinci yeşillik duvarı, patikayı takiben uzamakta idi.

SELİM ŞENGÜL

Etraf, insanın kendi nefesini duyabileceği, koyu bir sessizlikle kaplı ve en uzaklarda dahi, gözle ayırt edilebilen küçücük bir hareket fark edilmiyordu. Gökyüzünde iri iri dolaşan kümülüs bulutları, sanki gökyüzünü inhisarı altına almış, kuşların uçmasına bile müsaade etmiyorlardı.

Kadın, gözden uzaklaştıkça küçülüyor ve küçüldükçe de yürüyor, yürüyordu... Birden durdu. Etrafını dinledi, gökyüzüne baktı... Yoktu... Hiçbir şey yoktu!... Ölü bir dünyaydı bu. Bayağı ölümdü böylesi. Kerpiç duvar, dar patika ve patika boyunca uzayan çalılıklar, hepsi birden son bulmuştu. Öte tarafı boşluktu. Bir şeycikler gözükmüyordu. Şaşırıp kalmıştı... Bu şaşkınlıkla bir adım daha attı. Adım atmasıyla, şaşkınlık termometresi iki misline yükseldi birden: Bir gong, olanca şiddetiyle, kulaklarının dibinde üç defa vurdu. «Amaaaan! Amaan!» diye bir çığlık attı kadın. Tir-tir titriyordu. Aniden kalın bir erkek sesinin, «Korkma! Ağlama!» dediğini duydu. Döndü; iri cüsseli, her gün gördüğü adamlara benzemeyen bir adamdı bu. Yüzündeki hafif tebessümün gerisinde, vahşi bir sırıtış gizliydi. «Ahh! Nasıl korkmam? Siz kimsiniz? Yoksa... Yoksa ben bir ölü müyüm? Bu imkânsız! Olamaz! Ben yaşıyorum. Henüz ölmedim daha. Nefes alıyorum çünkü! Şimdi mi ölüyorum yoksa? Aaah!» Bitince elleri yanına düştü. Sustu. Boynunu önüne eğdi. Bütün kadınsallığıyla her şeyi kabullenen bir hali vardı. Erkekse, konuşmak için bir şeyler arıyordu. Kadın, irkilircesine yeniden konuşmağa başladı. «Neden susuyorsun? Konuş! Burası neresi? Ben neredeyim şimdi? Anlat hepsini! Korkuyorum, korkuyorum ben!» Sesi gittikçe ağlamaksı bir hal alıyordu. «Yoksa... şeyy... sen de mi sen de mi korkuyorsun yoksa?..»

İri cüsseli, korkunç adam, hafif hafif, alaylıca gülüyor; bir yandan da konuşuyordu:

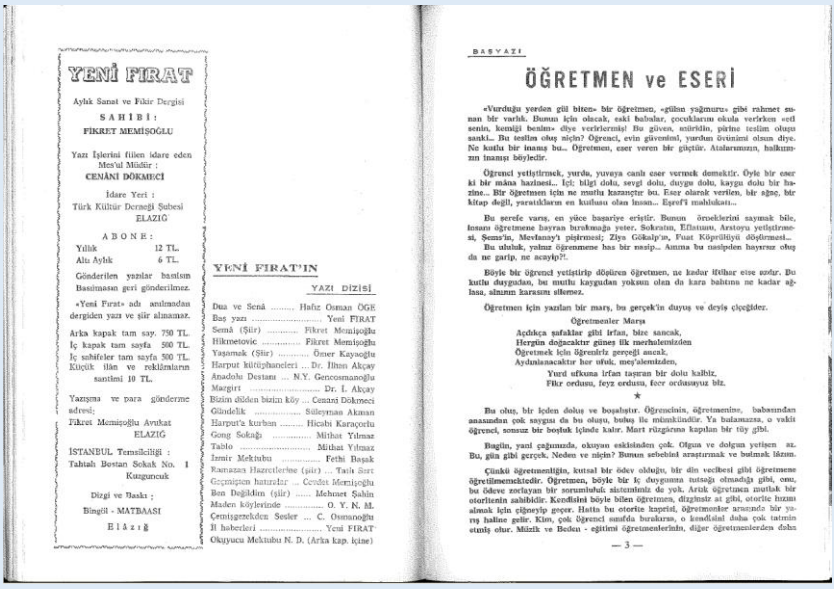
— Ben de mi korkuyorum? Hah hah hah!... Birden sesini değiştirerek ciddileşir gibi oldu:

— Hayır! Ben korkmuyorum! Şimdiye kadar da hiç korkmadım. Buna sebepse, hiçbirşeyden şüphe etmeyişimdir. Unutmayınız ki, her şüphe, bir korkuyu gizler. Korkular ise bir çok şüphelere yol açarlar.

Buranın neresi ve senin şimdi nerede olduğuna gelince... Bu ülkenin adı ŞÜPHELER ÜLKESİ'dir. Ve her şüphe bir suç sayılır burada. Dikkat ettiysen, herşey, derin bir şüphe taşımaktadır. Bu uzun duvar, bu patika, bu çalılıklar ve nihayet hepsinin birden sonra ermesi; bu boşluk, sessizlik, bulutlar, gökyüzü... İlk karşılaştığımızda, benden de korktuğunuzu söylemiştiniz. Şu koskocaman vücudum, basbariton sesim sizi ürkütmüştü herhalde? Öyle sanıyorum ki, yüzümdeki samimi tebessüme rağmen, içimde, vahşi bir hissin bulunduğuna da eminsiniz. Ama zararı yok.

Kadında uykudan yeni uyanmışların garipliği vardı:

— Demek öyle, buranın adı şüpheler ülkesi?

YENİ FIRAT

Aylık Sanat ve Fikir Dergisi

SAHİBİ:
FİKRET MEMİŞOĞLU

Yazı İşlerini fiilen idare eden Mes'ul Müdür:
CENÂNİ DÖKMECİ

İdare Yeri:
Türk Kültür Derneği Şubesi
ELAZIĞ

ABONE:
Yıllık 12 TL.
Altı Aylık 6 TL.

Gönderilen yazılar basılsın Basılmasın geri gönderilmez.

«Yeni Fırat» adı anılmadan dergiden yazı ve şiir alınamaz.

Arka kapak tam say. 750 TL.
İç kapak tam sayfa 500 TL.
İç sahifeler tam sayfa 500 TL.
Küçük ilân ve reklâmların santimi 10 TL.

Yazışma ve para gönderme adresi:
Fikret Memişoğlu Avukat
ELAZIĞ

İSTANBUL Temsilciliği:
Tahtalı Bostan Sokak No. 1
Kuşguncuk

Dizgi ve Baskı:
Bingöl - MATBAASI
Elâzığ

YENİ FIRAT'IN
YAZI DİZİSİ

Dua ve Sena ..... Hafız Osman ÖGE
Baş yazı ..... Yeni FIRAT
Semâ (Şiir) ..... Fikret Memişoğlu
Hikmetoviç ..... Fikret Memişoğlu
Yaşamak (Şiir) ..... Ömer Kayaoğlu
Harput kütüphaneleri ... Dr. İlhan Akçay
Anadolu Destanı ... N.Y. Gencosmanoğlu
Margiri ..... Dr. İ. Akçay
Bizim dilden bizim köy ... Cenanî Dökmeci
Gündelik ..... Süleyman Akman
Harput'a kurban ..... Hicabi Karaçoğlu
Gong Sokağı ..... Mithat Yılmaz
Tablo ..... Mithat Yılmaz
İzmir Mektubu ..... Fethi Başak
Ramazan Hazırlıkları (şiir) ... Tarik Sert
Geçmişten hatıralar ... Cendet Memişoğlu
Bon Dağıldım (şiir) ..... Mehmet Şahin
Maden köylerinde ..... O. Y. N. M.
Çemişgezekten Sesler ... C. Osmanoğlu
İl haberleri ..... Yeni FIRAT
Okuyucu Mektubu N. D. (Arka kap. içine)

BAŞYAZI

ÖĞRETMEN ve ESERİ

«Vurduğu yerden gül bitsin» bir öğretmen, «gülün yağmuru» gibi rahmet saçan bir varlık. Bunun için olacak, eski babalar, çocuklarını okula verirken «et senin, kemiği benim» diye verirlermiş! Bu güven, emirden, pirine teslim oluşu sanki.. Bu teslim oluş niçin? Öğrenci, evin güvenini, yardım örümini olsun diye. Ne kutlu bir inanış bu.. Öğretmen, eser veren bir güçtür. Atalarımızın, halkımızın inanışı böyledir.

Öğrenci yetiştirmek, yurda, yuvaya canlı eser vermek demektir. Öyle bir eser ki bir mâna hazinesi... İçi bilgi dolu, sevgi dolu, duygu dolu, kaygu dolu bir hazine... Bir öğretmen için ne mutlu kazançtır bu. Eser olarak verilen, bir ağaç, bir kitap değil, yaratıkların en kutlusu olan insan... Eşref'i mahlukatı...

Bu şerefe varış, en yüce başarıye erişir. Bunun örneklerini saymak bile, insanı öğretmene hayran bırakmağa yeter. Sokratın, Ellistunu, Arstoyu yetiştirmesi, Şems'in, Mevlana'yı pişirmesi; Ziya Gökalp'ın, Fuat Köprülüyü döğürmesi...

Bu ululuk, yalnız öğrenmeme has bir nasip... Anıma bu nasipden hayırsız olmış da ne garip, ne acayip?!.

Böyle bir öğrenci yetiştirip döğüren öğretmen, ne kadar iftihar etse azdır. Bu kutlu duygudan, bu mutlu kaygudan yoksun olan da kara bahtının ne kadar ağlası, alınını karasını silmez.

Öğretmen için yazılan bir marş, bu gerçek'in duyuş ve deyiş çiçeğidir.

Öğretmenler Marşı

Açıldıkça şafaklar gibi irfan, bize sancak,
Hergün doğacaktır güneş ilk merhalesinden
Öğretmek için öğreniriz gerçeği ancak,
Aydınlanacaktır her ufuk, mey'alesinden,
Yurd uğruna irfan taşıran bir dolu kalbiz,
Fikr ordusu, feyz ordusu, fecr ordusuyuz biz.

★

Bu oluş, bir içden dolup ve boşalıştır. Öğrencinin, öğretmenine, babasından anasından çok sevgisi da bu oluşu, bulup ile mümkündür. Ya bulamazsa, o vakit öğrenci, sonsuz bir boşluk içinde kalır. Mart rüzgârına kapılan bir tüy gibi.

Bağlın, yani çağımızda, okuyan eskilerden çok. Olgun ve dolgun yetişen az. Bu, gün gibi gerçek. Neden ve niçin? Bunun sebebini araştırmak ve bulmak lâzım.

Çünkü öğretmenliğin, kutsal bir ödev olduğu, bir din vecibesi gibi öğretmene öğretilmemektedir. Öğretmen, böyle bir iç duygusuna tutsağı olmadığı gibi, onu, bu ödeve zorlayan bir sorumluluk sözleşmesi de yok. Artık öğretmen mutlak bir otoritenin sahibidir. Kendisini böyle bilen öğretmen, dizginsiz at gibi, otorite hızını almak için çığrıyıp geçer. Hatta bu otorite kaprisi, öğretmenler arasında bir yarış haline gelir. Kim, çok öğrenci sınıfta bırakırsa, o kendisini daha çok tatmin etmiş olur. Müzik ve Beden - eğitimi öğretmenlerinin, diğer öğretmenlerden daha

Erkek: — Evet, öyle, dedi; fakat birdenbire sözünün yanlış anlaşılacağından korkmuşcasına:

— Aaa hayır hayır! Buranın, şimdi bulunduğumuz şu yerin ismi GONG SOKAĞI. Gördüğünüz bu uzun ve sizce uğursuz patikanın ismidir bu. Halbuysa, Şüpheler Ülkesi bütün memlekete teşmil eder.

Kadın, uğradığı bu acayip ve tanımadığı ülkede korkuyor, akıbetini aydınlatabilecek her türlü sırları öğrenmek istiyordu.

— Sahiden öyle. Ne tuhaf isimler. Gong Sokağı! Şüpheler Ülkesi!... Şüpheler ülkesi!...

— Evet, şüpheler ülkesi. Tuhaf bir isim galiba? — Tuhaf mı? Hım, tuhaf!... Aaaa! Aaaahh! Korkuyorum! İşte İşte orada! Gözlerime inanamıyorum!

— Haa! N'oluyor? Kriz geçiriyorum muhakkak!

— Yardım edin bana! Korkunç bir yaratık! Bir mucizedir bu!

Kadın, gördüğü bu silüetin de tesiriyle hıçkırıklarla ağlıyor, kaçıp, kurtulmak istiyor; fakat cüsseli adamın pençesinden vücudunu bir türlü kurtaramıyordu. Adamsa, kadının sandığı gibi vahşiyane değil; üstelik iyi kalpliydi. Elinden geldiğince kadının heyecan ve korkusunu teselli verici sözlerle, teskin etmek için uğraşıyordu.

— Hayır, bir mucize değil! Korkmayın, ben buradayım. Sonra, gösterdiğiniz yerde, birşeycikler göremiyorum. Görsem bile ne olacak yâni? Olabilir! Herşey de olabilir. Belki o da sizin gibi garibin biridir. Ha? Ne dersin? Fakat göremiyorum.

— Halâ göremediniz. Bakın işte patikanın kenarında. Tam parmağımın hizasında.

— Hah! Tamam tamam! Kımıldadı da gördüm. Lâkin o kadar korkulacak birşey yok bunda. Bayağı bir insan gibi.

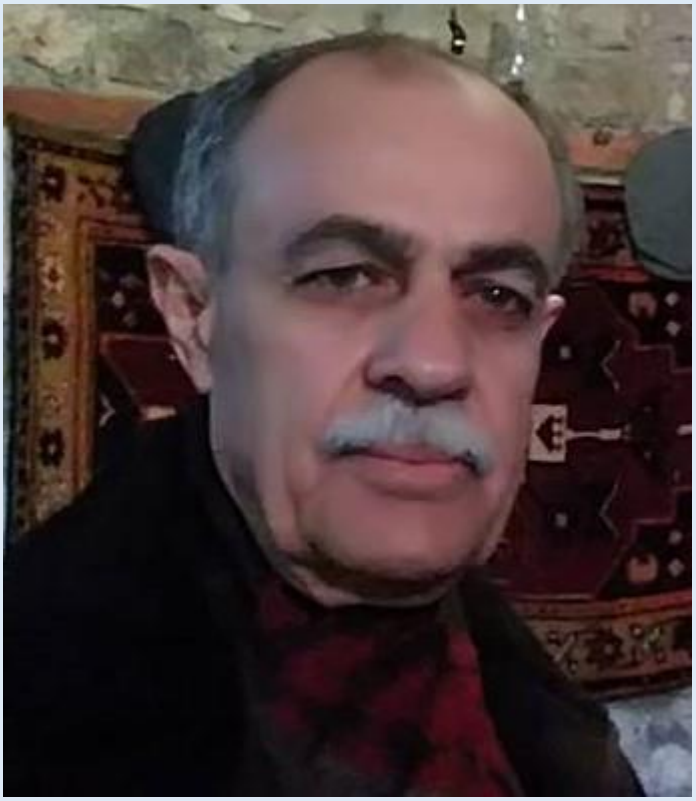
— Ah ne kadar soğukkanlısınız. Aaa! Kayboldu! Kayboldu!

— Kayıp mı oldu? Kaybolabilir tabiî! Üzülüyor musunuz yoksa buna?

— Hayır canım, neden üzülecek mişim? Fakat diyorum, yoksa... Yoksa o Tanrı mıydı? Kimbilir? Belki de Tanrı'ydı. Belki de beni buradan kurtarmaya gelmişti.

Tam bu sırada gong, gene aynı şiddetiyle üç defa vurdu. Kadın, yeniden, birtakım sesler çıkararak ağlamağa başladı. İri yapılı adamsa, ciddi bir tavır takınarak:

— Gayret gösterin bakalım, hanımefendi. Yargıç bizi çağırıyor. Acele olarak gitmemiz gerek.

Kadın ağlamasını durdurdu. Sâfi korku içerisindeydi:
— Yargıç mı? Mahkeme yargıcı? Ben bir suç işlemedim ki?
— Farkında değilsiniz. Daha önce bu ülkede her şüphenin bir suç olduğunu söylemiştim. Sizse, herşeyden şüphe kapmaktasınız. Şüphe, cezayı gerektirir bu ülkede.
— Aman yarabbim! Ne yapacağım şimdi?
Gong yeniden üç defa vurdu.
Yargıç, oturduğu iskemlesinden ağır ağır kalkarak:
— Dikkatle dinlemenizi rica ederim. Duruşma sonunda, Şüpheler Ülkesi Yüksek Ceza Mahkemesinin suçlu hakkında aldığı kararları bilgilerine tevdi ediyorum: Duruşma sırasında, suçlunun, genellikle yaşadığından şüphe ettiği kanaatine varılmış olup; buna istinaden Yüksek Mahkememizin aldığı kararlar aşağıda beyan edilmiştir. Suçlu içinde yaşadığımız günün tarihinden itibaren her yaşadığı dakikayı duyarak, anlayarak, idrak ederek; sözün kısası yaşadığından şüphe etmeksizin yaşayacaktır. Yaşamak sadece nefes almak değil, biraz da herşeydir.
Duruşma ve kararların okunması bitmiştir. Çıkabilirsiniz. Gong, değişmeyen sesiyle, yeniden üç defa vurdu.

Ağın'da ‘Badem Çiçeği Festivali’ düzenlendi

ÇAYDAÇIRA/AĞIN

Ağın Kaymakamlığı, Elazığ Valiliği İl Tarım ve Orman Müdürlüğü iş birliği ile Ağın'da “Badem Çiçeği Festivali” düzenlendi.

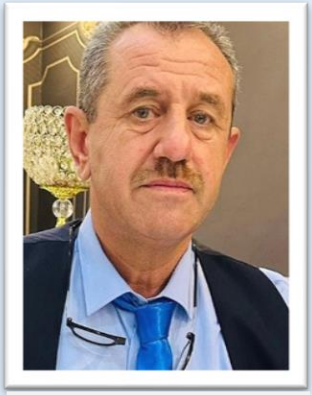
Festival Kapsamında Ağın İlçesi Şenpınar Mahallesinde açan Badem Bahçeleri içinde yürüyüş gezisi düzenlendi.

Festival Etkinliği kapsamında Açan Badem ağaçları çiçekleri içinde geziye katılanlar bol bol hatıra resimleri çekildi. Badem çiçeği Festival etkinliğine Ağın Kaymakamı Tuğçe Yılmaz, Belediye Başkanı Şeref Çakar, İl Tarım ve Orman Müdürü Saadettin Taşkesen, İlçe Emniyet Amiri Sevil Ardıç,İlçe Jandarma Komutanı Teğmen Emre Özkaynak, İlçe Tarım ve Orman Müdürü Abdulaziz Gündüz, İlçe Köylere Hizmet Götürme Birliği Müdürü Dursun Kara ve Kurum ve Kuruluş Müdürleri ile vatandaşlar katıldı.

19 MAYIS 1919

19 Mayıs 1919 tarihi, Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihindeki dönüm noktalarından biridir. Atatürk'ün Samsun'a ayak bastığı tarih olan 19 Mayıs aynı zamanda "Gençlik ve Spor Bayramı" olarak kutlanmaktadır. Atatürk Millî Mücadele sıralarında Türk milletini ileri götürecek olanların, genç fikirler olduğunu görmüştü. Bu nedenle de "gençlik" kavramı Atatürk için ayrı bir önem taşımaktadır. Atatürk gençlerden sık sık bahsederken, yaş sınırı dışında fikri olarak gençliği yani, fikirde yeniliği ifade etmiştir. O'nun şu sözü çok anlamlıdır: ***"Genç fikirli demek, doğruyu gören ve anlayan gerçek fikirli demektir."*** (1)

MUSTAFA DURĞUN

Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihindeki önemli olaylardan biri Atatürk'ün Samsun'a ayak basışıdır. Türk Milleti Birinci Dünya Savaşı sonrasında kötüleşen koşullar içinde kurtuluş çareleri ararken büyük bir lider Mustafa Kemal Atatürk ortaya çıktı ve Samsun'a ayak basarak "Kurtuluş" yolunu açtı. Dolayısıyla Atatürk'ün 16-19 Mayıs 1919 İstanbul'dan başlayan yolculuğu bir kurtuluş dönemini simgeler. Atatürk bir söyleşide "Ben 19 Mayıs'ta doğdum" demiştir.

Atatürk'ü anlamak, onun yaşadıklarını ve düşüncelerini bilmek sayesinde olur. Bu nedenle 19 Mayıs, Cumhuriyetimizin kuruluşunda yaşanan zorluklar anımsanarak ve Atatürk'ün gençlere verdiği önemin bilinciyle kutlanır. 19 Mayıs aslında yalnızca Atatürk'ün değil bir anlamda ulusal egemenliğe dayalı, bağımsız Türkiye'nin de doğum günüdür. Atatürk "Benim en büyük eserimdir" diye tanımladığı Cumhuriyet'i, sonsuz güven duyduğu gençlere emanet etmiştir. Bu güveni O'nun şu sözlerinde görebiliriz:
"Gençler! Benim gelecekteki emellerimi gerçekleştirmeyi üstlenen gençler! Bir gün bu memleketi sizin gibi beni anlamış bir gençliğe bırakacağımdan çok memnunum ve mesudum. (2) Atatürk uzun zamandan beri ülkenin içinde bulunduğu bu umutsuz duruma üzülüyor ve bir şeyler yapmak için Anadolu'ya geçmek istiyordu. Bu O'nun için bulunmaz fırsattır. İstanbul-Samsun yolculuğu öncesinde Atatürk'le Padişah Vahdettin arasında geçen konuşmayı Atatürk şöyle anlatır:

"-Paşa, Paşa!... Şimdiye kadar devlete çok hizmet ettin! Bunların hepsi artık bu kitaba girmiştir (bu bir tarih kitabıdır)! Bunları unutun, dedi, asıl şimdi yapacağın hizmet hepsinden daha önemli olabilir...Paşa, Paşa...Devleti kurtarabilirsin!... (3)
Bu sözlerden hayrete düştüm. Acaba Vahdettin benimle içtenlikle mi konuşuyor? O Vahdettin ki... bütün yaptıklarından pişman mı olmuştur? Aldatıldığını mı anlamıştı? Fakat, böyle bir yorum ile başka konulara girişmeyi ürkütücü saydım, kendine karşılık verdim:
-Kişiliğime güveninize ve bana bunca destek verişinize teşekkür ederim...Elimden gelen hizmeti esirgemeyeceğime lütfen güveniniz..."

Atatürk bu konuşmada plânlarının sezilmiş olabileceği duygusuna kapılmıştı ama, O'nu bekleyen ve O'na güvenen bir **"Türk Milleti"** vardı.

Atatürk beraberindeki kişilerle beraber 16 Mayıs 1919 Cuma günü öğleden sonra **"Bandırma"** adındaki eski bir vapurla Galata rıhtımından ayrılır. 17 Mayıs 1919 Cumartesi günü Bandırma Vapuru saat 21.40 sıralarında İnebolu'ya varır. 18 Mayıs 1919 Pazartesi günü beklenen yolculuğun sonuna gelinir. Yolcular Kalyon Burnu denilen yerden sandallarla Merkez iskelesine çıkarılırlar. Bu sandallardan birinin sahibi olan İsmail Yurtsever, o zaman için Atatürk'ü tanımadığını söyler, Atatürk'ü sandalda ve Samsun'da iken geniş yakalı lejyon kaputu ve başında kalpakla gördüğünü anlatır. (5)

Atatürk, İstanbul'dan başlayan ve Samsun'da sona eren yolculuk esnasında görevli bir askerdi ve giyimi de buna uygundu ancak Samsun'a ayak bastığı günden birkaç gün sonra asker değil, sivil olarak hareket edecekti.

Atatürk'ün Samsun'a çıkışında gördüğü manzara pek parlak değildi. Şehirde İngiliz işgal kuvvetleri vardı. Pontusçular sokaklarda kol geziyordu. Halk kendisini koruyamayacak durumdaydı. Atatürk bugün müze haline getirilen Hıntıka Palas'ta kaldıkları süre içinde hep bu sorunları düşündü, yolculukta geçirdiği uykusuz geceler sona ermemişti; şimdi de burada uykusuz geceler başlıyordu. Ama, O'nda ve O'nun gibi düşünenlerde bu azim oldukça hiçbir engel aşılmaz değildi.

Kısaca vermeye çalıştığımız bu yolculuk Türk Milleti için bir dönüm noktası oldu ve kurtuluşun başlangıcıydı. Millî Mücadele'yi başlatmak üzere Samsun'da Anadolu topraklarına bastığı 19 Mayıs 1919 tarihinin önemi nedeniyle de 19 Mayıs'ı Türk gençliğine armağan etti. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi gençlik kavramı genel anlamda fikirlerdeki yeniliği anlatmaktadır.

Atatürk ***"Gençler! Benim gelecekteki emellerimi gerçekleştirmeyi üstlenen gençler! Bir gün bu memleketi sizin gibi beni anlamış bir gençliğe bırakacağımdan dolayı çok memnun ve mesudum"*** (6) derken Türk gençliğine olan güvenini de anlatmıştır.

Atatürk'ün şu sözleri hepimiz için bir rehber olmalıdır: ***"Beni görmek demek, mutlaka yüzümü görmek değildir. Benim fikirlerimi benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız, bu kâfidir"*** (7) demiştir. Atatürk'ü anlamak, yaşadıklarını ve fikirlerini bilmekle mümkündür. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasında yaşanan zorlukları her zaman göz önünde tutarak, 19 Mayısları Atatürk'ün emanetine daima sahip çıkarak kutlamalıyız

19 Mayıs, Türkiye'de "Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı" olarak kutlanan önemli bir gündür. Bu tarih, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıkarak Kurtuluş Savaşı'nı başlatmasıyla bağlantılıdır. Atatürk'ün bu adımı, Türk milletinin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin ateşleyicisi olmuştur.

19 Mayıs, gençliği ve onların ülkenin geleceğine olan inancı temsil eder. Atatürk, gençliğe büyük önem vermiş ve onları ülkenin kalkınması ve modernleşmesinin öncüleri olarak görmüştür.

19 Mayıs, aynı zamanda Türkiye'nin milli birlik ve beraberliğini simgeler. Bu önemli günde, Türkiye'nin dört bir yanında farklı kültürlerden ve inançlardan gelen gençler bir araya gelerek bayramı coşkuyla kutlarlar, milli birlik ve beraberlik duygularını pekiştirirler.

Türkiye'nin milli mücadele ruhunu, gençliğe verilen önemi ve milli birlik ve beraberliği simgeleyen önemli bir gündür.

19 Mayıs'ın Gençlik ve Spor Alanındaki Önemi Nedir?

19 Mayıs Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı, gençlerin milli değerlerin önemini kavraması ve sporun genç nesillerle güçlendirilmesi amacıyla kutlanmaktadır. Atatürk, her

zaman için sporun gençlerin bedensel ve ruhsal gelişimindeki önemini vurgulamıştır. Bu nedenle 19 Mayıs, gençlerin spora teşviklerinin artırıldığı ve spor faaliyetlerinin sergilendiği bir bayram olarak kutlanmaktadır. 19 Mayıs aynı zamanda gençlerin sportif ve kültürel organizasyonlardaki katılımlarını da artırmaktadır. Bu etkinlikler, gençlerin grup halinde veya bireysel olarak organize olma becerilerinin geliştiği, birlikte hareket etme duygularının pekiştirildiği ortak bir platform sunar.

Sonuç olarak, 19 Mayıs Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı, Türk gençliğinin vatan sevgisini, milli bilincini ve Atatürk ilke ve inkılâplarına olan bağlılığını yücelten bir bayramdır. Aynı zamanda sporun gençlerin fiziksel ve zihinsel gelişimine katkı sağlayan önemli bir araç olduğunu vurgular. Spor, gençlerin sağlıklı bir yaşam tarzı benimsemelerini, disiplin kazanmalarını, takım çalışması ve liderlik becerilerini geliştirmelerini destekler.

(1) Atatürk'ün Fikir ve Düşünceleri, Hazırlayan: Utkan Kocatürk, 3. Basım, Ankara 1984, s.76.
(2) Sabahattin Selek, Anadolu İhtilâli, İstanbul, 1981, s.206.
(3) Falih Rıfkı Atay ve Mahmut Soydan, Atatürk'ün Anıları, İstanbul, 1982, s.153.
(4) Fethi Tevetoğlu, Atatürk'le Samsun'a Çıkanlar, Ankara 1987, s.16; Sadi Borak, Atatürk, İstanbul 1973, s.242; Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam 1919-1922, 2.Cilt, İstanbul, 1983, s.19; Sabahattin Selek, Anadolu İhtilâli, İstanbul 1981, s.213.(5) Hürriyet, 19 Mayıs 1973, s.4.
(6) Atatürk'ün Fikir ve Düşünceleri, Hazırlayan: Utkan Kocatürk, 3.Basım 1984, s.164-165.

EFTUD'tan Kürsübaşı Gecesi

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ Belediyesi'nin her ayın 23'ünde düzenlediği Geleneksel Kürsübaşı Gecesi programında, Harput musikisinin beğenilen eserleri sahnede hayat buldu.

Elazığ Belediyesi'nin ilimizde faaliyet gösteren Musiki Dernekleri ile kentin musiki mirasını yaşatarak vatandaşların kültürel aktivitelere katılımını sağlamak amacıyla düzenlenen programlar devam ediyor.

Bu kapsamda Elazığ Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Müdürlüğü tarafından her ayın 23'ünde düzenlenen Geleneksel Kürsübaşı Gecesi, Nisan ayında Bünyamin Eroğlu Kültür ve Kongre Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Elazığ Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Müdürü Mehmet Karaaslan, sanatçılar ve çok sayıda davetlinin katıldığı program, kısa adı EFTUD olan Elazığ-Harput Folklor Turizm ve Tanıtma Derneği tarafından icra edildi.

Programda, Harput musikisinin en güzel örnekleri sahnede seslendirilerek dinleyicilere sunuldu. Geleneksel Kürsübaşı Gecesi'nde aynı zamanda Türk Halk Müziği eserleri de icra edilirken katılımcılar, zaman zaman şarkılara eşlik etti.

Elazığ Belediyesi Basın-Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nden yapılan açıklamada, şehrin kültürel değerlerine sahip çıkmak ve yaşatarak gelecek nesillere aktarmak adına Elazığ Belediyesi'nin çalışmalarının artarak devam edeceği vurgulandı.

AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ

ÇAYDAÇIRA

